

Glasnik

Srijedom

Online dvotjednik za javna pitanja

Izlazi svake druge srijede

Zagreb, 6. svibnja 2009.

Izvanredna naklada

urednica: Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

grafički urednik: Hrvoje Mirković, news informatičar

7

Naklada:

27.000 primjeraka

**Hrvatska
se krvlju brani**

Bog i Hrvati!

August Harambašić

Planula zora, svanuo dan,
Sve se iz noćnog mrtvila budi;
Zbacimo i mi stoljetni san,
Budimo jednom podpunu ljudi!
Ustajmo, braćo! Sada je čas,
Da nam se naše otčinstvo vrati,
Uz nas će biti, voditi nas

Bog i Hrvati!

Stoput nas dušman htio da smrvi,
Stoput nam bilo suđeno mriet;
Stoput su mlazi hrvatske krvi
Spasili od zla čitavi svijet!
Pa zar da sad se damo u plač,
Ako slobodu tko nam još krati?
Na tog će dići osvetni mač

Bog i Hrvati!

Ali sad nije vrijeme barbarstva,
Potrebna nije surova moć;
Sada je doba svjetlijeg carstva,
Sad ćemo k cilju prosvjetom doći!
Narodni genij vodi nas sam,
Iztočno sunce čelo mu zlati,
Sjajan mu svuda užiču plam

Bog i Hrvati!

Smjelo nas vodi k hramu slobode,
Upravo u njegov upro je prst,
Njegove divne, velebne svode
Kiti i krnji mjesec i krst!
Svakom će mjesta u njemu bit,
S kojom god vjerom u njegov se svrati,
Sve će u jedno kolo ih svit

Bog i Hrvati!

Pa će i milu majku nam staru
Minuti davni očaj i kin,
Kad na jedinstva svetom oltaru
Žrtvu prinese svaki joj sin!
Pođimo k njoj! Skrajnji je čas,
Da joj se ljubav ljubavlju plati,
Uz nas će biti, voditi nas

Bog i Hrvati!

prvi put objavljeno 1893. godine

Branimir Glavaš

Rođen je 23. rujna 1956. godine u Osijeku. Nakon završene gimnazije diplomirao je na osječkom Pravnom fakultetu.

Sudionik je osnivačke skupštine Hrvatske demokratske zajednice održane 17. lipnja 1989. godine u Zagrebu. Na prvim demokratskim izborima 1990. godine izabran je za zastupnika u Sabor Republike Hrvatske te člana Delegacije Republike Hrvatske u Saveznoj Skupštini u Beogradu.

Dana 12. listopada 1990. imenovan je sekretarom Sekretarijata obrane općine Osijek, a tu je dužnost obnašao do 24. travnja 1992. godine. Tijekom oružane agresije na Republiku Hrvatsku pukovnik Karlo Gorinšek, zapovjednik Operativne zone Osijek, 2. studenog 1991. godine imenovao ga je pomoćnikom zapovjednika obrane grada Osijeka zaduženim za koordinaciju s teritorijem i kontakte s javnošću. Dr. Franjo Tuđman, vrhovni zapovjednik Oružanih snaga RH, 1. prosinca 1991. dodjeljuje mu čin bojnika HV-a, a 7. prosinca 1991. imenuje ga zapovjednikom obrane grada Osijeka. Za ustroj i organizaciju obrane, kao i za doprinos u obrani Domovine, pohvaljivan je i vojno unapređivan sve do časničkog čina general bojnika Hrvatske vojske.

Sredinom travnja 1992. godine, nakon prestanka djelovanja i ukidanja Zapovjedništva obrane grada, imenovan je pomoćnikom zapovjednika Prve operativne zone Osijek, zaduženim za IPD.

Nakon demobilizacije, 30. svibnja 1992. godine, izabran je za predsjednika Izvršnog vijeća Skupštine općine Osijek. Iste ga je godine Vlada RH imenovala koordinatorom za civilna pitanja UNPROFOR-a.

Na izborima održanim u veljači 1993. godine, izabran je za zastupnika u Županijskom domu Sabora Republike Hrvatske, a 14. travnja 1993. godine za prvog župana Osječko-baranjske županije. U listopadu 1995. godine izabran je za zastupnika u Zastupničkom domu Sabora RH, a u travnju 1997. ponovno za zastupnika u Županijskom domu Sabora RH. Nakon pobjede na izborima u svibnju 1997. ponovno je izabran za župana Osječko-baranjske županije. Od 28. listopada 1997., odlukom predsjednika RH dr. Tuđmana, imenovan je za inspektora HV u MORH, u Glavnu inspekciju OSRH, a tu je dužnost obnašao do veljače 1999. godine. Nakon toga ponovno obnaša dužnost župana Osječko-baranjske župa-

nije, sve do kraja lipnja 2000. godine, kada odlazi u Sabor RH u svojstvu saborskog zastupnika do studenog 2003. godine. Saborski je zastupnik i nakon parlamentarnih izbora u tekućem mandatu 2003./2007. godine.

Nakon politički motiviranog razlaza s HDZ-om u travnju 2005. godine, do kojeg je došlo uoči lokalnih izbora, kao nezavisni kandidat pobjeđuje na lokalnim izborima za grad Osijek i Osječko-baranjsku županiju.

Nakon nekoliko mjeseci pokreće se istraga zbog sumnje da je počinio ratni zločin nad srpskim stanovništvom 1991. godine u Osijeku. Nakon nekoliko neuspješnih zahtjeva za pritvorom, 26. listopada odlazi u pritvor u zagrebački zatvor Remetinec. Odmah po dolasku započinje štrajk glađu, te je nakon nekoliko dana prebačen u zatvorsku bolnicu. Nakon 37 dana štrajkanja, istražni sudac ukida pritvor i prekida istragu zbog nemogućnosti sudjelovanja u procesu koji se vodi protiv njega. Odlazi u KBO gdje se oporavlja od posljedica štrajka glađu. 16. travnja 2007. podiže se optužnica protiv istoga u tzv. slučaju "selotejp". Istovremeno je zatražen pritvor, što je izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Osijeku odobrilo. Branimir Glavaš se od 17. travnja nalazi u zatvoru u Osijeku. Nakon toga, podiže se i druga optužnica u tzv. slučaju "garaža". Postupak je prebačen pred Županijski sud u Zagrebu. Glavaš u mjesecu studenom, ponovno stupa u štrajk glađu. Nakon toga u 11. mjesecu nositelj je izbornih lista HDSSB-a, te nakon izbora, lista koju je on predvodio, dobiva 3 zastupnička mjesta u saboru. Verificiranjem njegova saborskog mandata, ponovno dobiva zastupnički imunitet koji ga štiti od pokretanja kaznenog postupka i pritvaranja. Nakon 66 dana štrajka glađu, Sud ga je pustio na slobodu i prekinuo postupak zbog novonastalih okolnosti. Nedugo zatim, DORH traži ponovno pritvaranje, ali Hrvatski sabor dopušta ponovno pokretanje postupka, ali ne i pritvaranje.

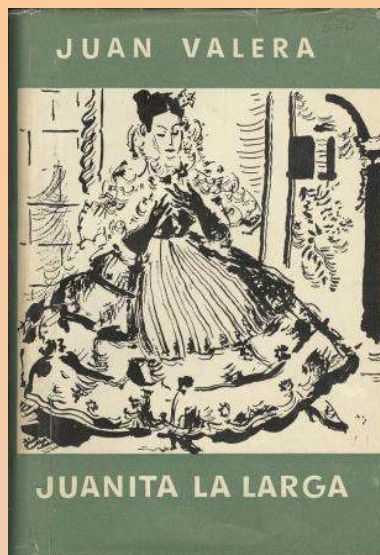
Zbog doprinosa u stvaranju, obrani i obnovi Hrvatske države prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman odlikovao ga je:

Spomenicom Domovinskog rata
Spomenicom domovinske zahvalnosti
Redom hrvatskog trolista
Redom Ante Starčevića
Redom bana Jelačića
Redom kneza Domagoja s ogrlicom
Redom kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom

HRVATSKA KNJIŽARA

www.knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

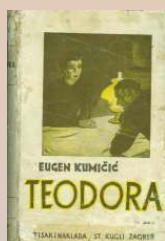

Juan Valera: JUANITA LA LARGA

str. 317, 1958. godina

Cijena 40,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Eugen Kumičić:
TEODORA,

str. 295, 1930.-1940. godina

45,00 kuna

Olga Resnevic-Signorelli:
ELEONORA DUŠE

str. 179, 1945. godina

45,00 kuna

Ricarda Huch:
SLUČAJ DRA DERUGE

str. 208, 1943. godina

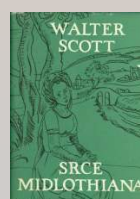
50,00 kuna

Jules Verne:
PETNAESTOGODIŠNJI KAPETAN,

str. 309, 1983. godina

45,00 kuna

Walter Scott:
SRCE MIDLOTHIANA

str. 619, 1965. godina

60,00 kuna

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVIJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-76/06

Osijek, 16. travnja 2007.

ŽK, MK, DK/AL

ŽUPANIJSKI SUD
U OSIJEKU
PRIMLJENO
DN: 16-04-2007

Branimir Glavaš

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na osnovi članka 42. stavka 2. točke 4. u vezi s člankom 203. stavkom 2. ZKP-a
podizem

OPTUŽNICU

protiv

- 1) **BRANIMIRA GLAVAŠA**, sina Ljube i Zore r. Pandžić, rođenog 23. rujna 1956. u Osijeku, Hrvata, drž. RH, s prebivalištem u Osijeku, Šetalište P. Preradovića 7, dipl. pravnik, pismenog i završenim pravnim stručnjakom, zaposlenika u Saboru razvedenog, oca jednog djeteta, vojsnik, b

Kreni gardo, bandu gazi

... rođenog 23. rujna 1956. u Osijeku, Hrvata, drž. RH, s prebivalištem u Osijeku, Šetalište P. Preradovića 7, dipl. pravnik, pismenog i završenim pravnim stručnjakom, zaposlenika u Saboru razvedenog, oca jednog djeteta, vojsnik, b

... Općinskog sekretarijata za narodnu obranu i djelujući kao stvarni, a od 7. prosinca 1991. i kao formalni zapovjednik obrane grada Osijeka, 2-okr. Ivica Krnjak kao zapovjednik posebne postrojbe za diverzantsko-izviđačke namjene Operativne zone Osijek, 3-okr. Gordana Getoš-Magdić kao zapovjednica voda u toj postrojbi, a ostali okrivljenici kao pripadnici njenog voda, nakon što je tijekom ljeta 1991. godine Branimir Glavaš zapovjedio 2-okr. Ivici Krnjaku i 3-okr. Gordani Getoš-Magdić da iz reda provjerenih i pouzdanih osoba osnuju postrojbu za posebne izviđačko-diverzantske namjene, koja bi bila pod njegovim nadzorom, te nakon što su oni tu postrojbu osnovali, u više navrata zapovijedao im da protuzakonito lišavaju slobode civile srpske i drugih narodnosti, zlostavljaju ih i umrežuju, što su 2-okr. Ivica Krnjak i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić prihvaćali, sudjelovali i sami u izvršenjima pojedinih zapovijedi i njegove zapovijedi radi provedbe proslijeđivali sebi podređenim pripadnicima navedene postrojbe, među kojima sada pokojnom Stjepanu Bekavcu te 4-okr. Mirku Sivicu, 5-okr. Dini Kantiću, 6-okr. Tihomiru Valentiću, 7-okr. Zdravku Dragiću i drugim za sada nepoznatim vojnicima, koji su te civile neosnovano uhićivali, zlostavljali i odvodili ih do rijeke Drave i tamo ubijali, pa su tako:

Prigodna izložba slika

Muka Gospodina našega Isusa Krista

autor:

Branimir Čilić
akademski slikar

Završna riječ optuženog Branimira Glavaša

ponedjeljak, 27. travnja 2009.

Gospodine predsjedniče!

Gospođe članice sudskog vijeća!

Prema propisanom postupku u kaznenim predmetima, posljednju riječ ima optuženik. Doduše, posljednju riječ zapravo imate vi, ima vaše sudsko vijeće, ali dopustite mi da ovo svoje pravo ne smatram tek formalnim dijelom u ovom kaznenom predmetu, već da s pravom vjerujem da ćete ove moje riječi slušati onom istom pažnjom kojom ste slušali i riječi zastupnika onih koji me, u ime države koju sam stvarao, optužuju.

No, iako oni koji optužuju kažu da to rade u ime Republike Hrvatske, iako vi koji sudite kažete da sudite u ime Republike Hrvatske, ta Republika Hrvatska nije samo politička zajednica ljudi organiziranih u puki zemljopisni prostor, ova je Republika Hrvatska ne samo vaša država i vaš poslodavac, već je i moja država i moja domovina.

Stojim ovdje u dvorani Županijskog suda u Zagrebu, pred Vama časni sude, svjestan činjenice da za djela za koja me se tereti i sudi, čiji je sadržaj u cijelom procesu slušala hrvatska i svjetska javnost, nije postojala niti jedna moja pogreška i namjera, u vremenima obrambenog Domovinskog rata, da nanesem zlo i smrt nikome, pa niti ijednoj žrtvi koje se u ovom sudbenom procesu protiv mene spominju.

U ovoj završnoj riječi ni na kraj pameti mi nije osporavati, pobijati ili pravdati da u Domovinskom ratu nije počinjen i zločin. Jer to zlo će postati još gore, ako ga pokušam ili pokušamo braniti.

No, da je i jedna nevina žrtva u obrani Osijeka i Hrvatske bila posljedica mogega sudjelovanja u Domovinskom ratu tada bi u mojoj savjesti to bila nepremostiva prepreka za moju svijest o

sadržaju Domovinskog rata koji je imao posebno strašne posljedice za Osijek i njegovo stanovništvo.

Moju svijest, u odnosu na sve ono što se događalo u tim ratnim godinama, ispunjava čista savjest. Savjest mi je dala snagu da časno, unatoč nečasnim radotama drugih protiv mene i pravednosti Domovinskog rata, izdržim sve što su mi radili, pisali o meni i presuđivali mi bez Suda.

A ti neprijatelji hrvatskog naroda i države koji su svojom politikom specijalnog rata 90-tih godina protiv tadašnjeg političkog vrhovništva, koje se našlo u situaciji da je bilo prisiljeno oružano se suprotstaviti bezobzirnoj i krutoj vojnoj sili koja se na tim prostorima postavila kao tobožnja zaštita srpskog stanovništva, imali su za cilj vojno slomiti svaki otpor građana Hrvatske ne pitajući za žrtve i razaranja.

I upravo zbog te opasnosti koja se nadvila nad mladu hrvatsku državu, kao javnom i političkom djelatniku, obveza mi je bila aktivno sudjelovati i pomagati svima bez obzira na nacionalne ili bilo

koje druge razlike, kako u tom vremenu tako i kasnije. Ljudi su me percipirali kao čovjeka i političara kojemu se vjeruje, ali i kao čovjeka i političara čija se riječ u ratnom kaosu koji je nadolazio, sluša.

Ljudima je tada trebao netko tko će jamčiti njima i njihovim obiteljima da će voditi skrb o svemu što im je potrebno. Ljudi su ostali bez kuća, posla i svega što su imali i odjednom su se našli pod nemilosrdnim vojnim napadom, teškim oružjem, tenkovima i avionima srpskog agresora.

Na ulicama Osijeka počeli su djelovati snajperisti i petokolonaši koji su sijali strah i paniku među sve te građane, izbjeglice i prognanike. Rat je ušao u Osijek koji je tada imao oko 110.000 građana i na desetke tisuća prognanika i izbjeglica. Osijek je bio grad straha, panike i kaosa.

Uz nastojanja i angažman vlasti, ljudi su se i sami organizirali i sklanjali u podrume ili bježali iz napadnutog grada. Osijek se preko noći pretvorio u grad krvi, patnje, suza, jauka s njegovih ulica i domova, ruševina njihovih kuća, a srpski je neprijatelj bjesomučno granatirao grad bez bilo kakve suvisle vojne taktike. Cilj im je bio ubiti što više civila, razrušiti grad, zaplašiti njegovo stanovništvo i slomiti otpor.

Tada sam, u tim i takvim okolnostima vođen osjećajem domoljublja, ali i upravo zbog činjenice da sam obnašao funkciju člana općinske vlade i sekretara Sekretarijata za narodnu obranu, zajedno s građanima ustrojivao i organizirao obranu Grada suprotstavljajući se naprosto goloruki tim barbarima koji su nas željeli vojno pokoriti, a time i zbrisati s lica zemlje.

Moja uloga u tom krvavom vremenu i stravičnim događajima koji su slijedili, bila je zaštititi sve ljude u Osijeku bez obzira na razlike, ali i organizirati obranu, sve do trenutka dok nova hrvatska demokratska politička vlast ne ustroji regularne vojne snage sposobne za otpor i odvratanje neprijatelja.

Volio sam svoju zemlju, a iako sam bio političar domoljublje mi nije bilo profesija.

Cijelo to vrijeme počevši od jeseni 1990. godine pa sve do 2. studenog 1991. kada ulazim u vojne formacije hrvatske vojske, to sam i radio, a na što sam iznimno ponosan. No, ovim segmentom moga djelovanja u ta časna vremena neću opterećivati ovo sudsko vijeće jer smatram da je važno kroz ovaj dugotrajni sudski postupak sve to dobro poznato.

Poštovani gospodine predsjedniče!

Poštovane članice sudskog vijeća!

Dozvolite mi da se u daljnjem izlaganju ove moje završne riječi ukratko pokušam osvrnuti na samu genezu ovoga sudskog postupka, koji je pred završetkom, a koji se vodi već više godina. Naime, nikada se nisam dvoumio javno reći da je ovaj sudski postupak koji se vodi protiv mene rezultat bestijalnog političkog progona koji je uslijedio nakon političkog razlaza s mojom bivšom političkom strankom, pa neka mi ne bude zamjereno, to ću naglasiti i objasniti i sada u svojoj završnoj riječi.

S ovom je naslovnom stranicom Jutarnjeg lista i naslovnom stranicom «Magazina» u Jutarnjem listu, počeo do sada neviđeni politički progon u novoj hrvatskoj državi, komu sam sustavno izložen već pune četiri godine.

«dr. Ivo Sanader: Glavaš više ne postoji»

Na 3. stranici istog «Magazina» ponovo veliki naslov:

«Sanader: Od danas u 16 sati Glavaš više ne postoji»

Molim sudsko vijeće da pogleda novinske naslove, a koji se nalaze u prilogu ovog mog završnog govora i koji će vas podsjetiti na ono što se događalo samo nekoliko mjeseci prije nego li je krenuo ovaj bjesomučni politički progon, koji me je godinu dana kasnije gurnuo u žrvanj hrvatskog pravosuđa, a u komu se i danas nalazim.

**KAZNA ZBOG PODRŠKE GLAVAŠU:
SMIJENJEN ŠEF POLICIJE**

Dakle, sve je krenulo s riječima Ive Sanadera: Od danas u 16 sati Glavaš više ne postoji!

Bilo je to, 23. travnja 2005. godine, prije pune četiri godine, uoči posljednjih lokalnih izbora.

No, unatoč toj Sanaderovoj opsjednutosti samom, nadolazeći su mu izbori pokazali, ne samo da Glavaš politički preživljava, nego da ga Glavaš sa svojom nezavisnom listom i pobjeđuje na izborima. Podsjećam, te 2005. godine Sanaderovoj stranci nanio sam težak politički poraz od koje ga se ni dan danas nije oporavila.

Sanader me je tada svim silama pokušao onemogućiti u preuzimanju legitimno osvojene vlasti u gradu Osijeku i Osječko-baranjskoj županiji nudeći koaliciju i crnom vragu, samo da ne složim vlast. Kada u tomu nije uspio, krenuo je korak dalje.

A od beskrupuloznog se političkog neprijatelja nije moguće lako braniti. Tako je Sanader nakon što sam uspio složiti županijsku i gradsku vlast, u krugu suradnika s državne razine rekao, da ne birajući sredstva, Glavaša treba

diskvalificirati. Nakon te Sanaderove izjave saborski zastupnik iz Našica Antun Kapraljević mom je županijskom vijećniku Zdravku Vukiću poručio, citiram «Makni se od Glavaša, jer će Glavaš završiti u zatvoru». Bilo je to u drugoj polovini lipnja 2005. godine.

Da je upravo politika iza ovoga montiranog i pokrenutog procesa, govori i nepobitna činjenica da su se 26. lipnja 2005. godine u Valpovu sastali predsjednik Županijskog odbora HDZ-a Osječko-baranjske županije Tomislav Ivić i danas tzv. krunski svjedok protiv mene Krunoslav Fehir.

Bili su to pripremni dogovori jedne prljave političke opcije i bez karakternih ljudi koji su me planirali politički i moralno uništiti. Dakle, upravo na ovom mom slučaju je potvrđeno i najbolje de-

monstrirano kako politička sila nastoji nadvladati pravo.

Nije se gubilo vrijeme. Već 6. srpnja 2005. godine, odrađeni su prvi koraci koji pokreću pravosuđni mehanizam. Naime, već tada politički su mentori osigurali termin kod Glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića i njegova zamjenika Dragana Novosela za Krunoslava Fehira, koji me je tada prvi puta lažno optužio.

Nakon tog prvog iskaza pred DORH-om, slijedi niz različitih Fehirovih iskaza, počevši od 20. srpnja 2005. godine tada u svojstvu tzv. «zaštićenog svjedoka 1», pa 6. rujna 2005., pa 28. listopada 2005., pa 6. ožujka 2006., pa 23.

ožujka 2007., pa 25. travnja 2007., i konačno iskaza na glavnoj raspravi 9. i 10. lipnja 2008. godine.

Upravo na toj seriji različitih iskaza Krunoslava Fehira potvrdila se ona izreka, da je laž kao kugla od snijega jer što se

više valja tim postaje veća.

Uslijedio je 15. srpnja 2005. godine te nastavak razrađene HDZ-ove režije - objava intervju Drage Hedla u danas ugaslom tjedniku Feral Tribune s tajnim, tzv. «zaštićenim svjedokom 01», odnosno HDZ-ovim pijunom i izvršiteljem Krunoslavom Fehirom koji me označava nalogodavcem desetina likvidacija u ratnom Osijeku.

Podsjećam vas, prva je optužba protiv mene od strane DORH-ovog «pouzdanika» i HDZ-ovog plaćenika bila da sam naređivao na desetke likvidacija u kojima je i on sam, Krunoslav Fehir, osobno sudjelovao. Možete li zamisliti s koliko je lakovjernošću taj lažov lagao? Lagao je jer su ga nalogodavci uvjerali da će mu se vjerovati! Rekli su mu: «samo reci kako ti mi kažemo, ostalo je naša briga!»

No, uloga koju su mu nalogodavci namijenili bila je za njega preteška. Učili su ga i učili, vježbali i trenirali, Bajići i Nobili, Faberi i predstavnici ŽDO iz ovoga postupka, kao i drugi znani i neznan treneri, ne bi li napokon ispričao ono što mojim progoniteljima treba. Upravo zbog toga, uključujući i glavnu raspravu, laž na laž je nadograđivana u obliku službene forme punih osam puta.

Svaki je svjedočki iskaz različit od različitog, ali svaki je nadopunjavan i brušen detaljima da se lažna priča može «kotrljati». Ipak, moram priznati da DORH i nije imao baš lak posao jer opće je poznato da lažljivac mora imati dobro pamćenje. A Krunoslav Fehir nije osoba niti s prosječnim kvocijentom inteligencije.

No, iako lažac s ispod prosječnom inteligencijom i ispod prosječnim obrazovanjem, on nipošto nije bezopasan lažac.

Fehir nije bezopasan lažac, naročito kada se ima na umu da se zlonamjernim prikazivanjem jednog stvarnog događaja - smrti Čedomira Vučkovića u ljeto 1991. godine, zahvaljujući osmišljenoj i režiranoj političko-pravosudnoj predstavi, uz asistenciju mojih progonitelja, slaže priča kojom će se pokušati ostvariti Sanaderovo vizionarsko proročanstvo da «Glavaš više ne postoji»!

Krunoslav Fehir, iako lažac, nije bezopasan lažac. Najopasniji su oni lašci, koji klize na rubu istine. Ubojstvo se u dvorištu bivše općine Osijek dogodilo. Krunoslav Fehir je u jednom od svojih svjedočkih iskaza rekao, a potvrdio je to i u emisiji «Nedjeljom u 2» Hrvatske televizije, kako je upravo on žrtvu divljački tukao i nalijevao kiselinom te na koncu ustrijelio. Državno je odvjetništvo iskazalo povjerenje riječima Krunoslava Fehira i za to ga nagradilo statusom krunskog svjedoka.

Upravo ova nedjela krunskog svjedoka čijim se počinjenjima u svojim javnim medijskim nastupima i sudskim iskazima hvalio, najbolje govore o njemu samome. Naime, opće je poznato da čovjek svojim djelima ili nedjelima u životu, oslikava upravo sebe. Tako je svojom monstruoznom izmišljenom medijskom pričom o tome kako je su-

djelovao u desetcima likvidacija, Fehir potvrdio da je osoba patoloških karakternih osobina. Fehir je tom svojom pričom koja graniči sa znanstvenom fantastikom oslikao upravo svoj bolesni lik.

Ostalo je prošlost kojoj ste i vi dijelom svjedočili.

U posljednjem obraćanju sudskom vijeću, a prije donošenja presude, preostaje mi tek izraziti vjeru kako ćete mi suditi na temelju činjenica, a ne rukovođeni kakvim drugim motivima. Netko bi ove riječi ocijenio drskim, ali nakon iskustva koje sam proživio kroz zadnje četiri godine, a kojega ste dio i vi osvijestili kroz gotovo 10.000 stranica spisa, ne sumnjam da ćete me razumjeti.

Svoju sam obranu iznio na samom početku istražnog procesa, kao i na samom početku glavne rasprave pred ovim sudskim vijećem. Iznio sam ju prije nego li je i jedan svjedok kročio u sudnicu. I danas stojim iza svake izgovorene riječi i nemam im više ništa za dodati.

Od svog prvog javnog nastupa u Hrvatskom saboru 10. svibnja 2006. godine, kada mi je HDZ skidao imunitet i kada sam prvi puta službeno progovorio o optužbama koje mi se stavljaju na teret, nikada nisam odstupio niti u jednoj jednoj riječi. Upravo to moje izlaganje u Hrvatskom saboru koje je sastavni dio spisa i nalazi se na stranicama od 1239 do 1254., bilo je okosnica moje obrane pred istražnim sucem koju sam dao 1., 5. i 9. lipnja 2006. godine. Svoj iskaz u potpunosti sam identičan ponovio 3., 4., i 5. prosinca 2007., kao i u ponovljenom postupku u tijeku glavne rasprave 5., i 6., studenog 2008. godine. I u svojoj nadopunjenoj obrani iznesenoj 8. travnja 2009. nisam odstupio niti od jedne jedine izgovorene riječi u svom pobijanju optužnice.

Sa svojim skromnim pravnim iskustvom, mislim da neću pretjerati ako kažem da sudska praksa u ovako obimnom i kompliciranom sudskom predmetu nije zabilježila niti jedan slučaj da je I-optuženi za ovako teška kaznena djela odmah, kako tijekom istražnog postupka, tako i na samom početku glavne rasprave, iznosi svoju kompletnu obranu.

Odmah. Ništa ne kalkilirajući i ne čekajući slijedeće poteze optužbe da bi tome prilagođavao svoju obranu. Nisam kalkilirao jer sam se od prvog trenutka tih politički orkestriranih, medijskih, policijskih i državno odvjetničkih napada na mene još iz predistražne faze branio - istinom.

Želim naglasiti da se cijelo vrijeme predistražne od srpnja 2005. godine, sve do 1. lipnja 2006. godine nisam imao prilike nikada očitovati o teškim terećenjima pred nadležnim tijelima Republike Hrvatske. Niti pred policijom, a niti pred DORH-om.

Pa, neka mi ne bude zamjereno da poštovano sudsko vijeće upitam, dali Vam je poznato u Vašoj dugogodišnjoj sudskoj praksi, da se bilo koga, kada i bilo gdje u svijetu godinama kriminalistički obrađivalo, a da se sa njime nikada nije obavio,

u predistražnom postupku niti jedan obavijesni razgovor, niti u policiji niti u DORH-u?

Naročito kada se netko sumnjiči za tako teška teška kaznena djela. Naročito kada se taj isti, poput mene ponudi na početku policijske istrage, da se sa njime obavi obavijesni razgovor. Mislim da neću pogriješiti ako zaključim da se tako što nikada i nigdje na svijetu nije dogodilo. A, eto i tu sam izuzetak i presedan. Dogodilo se meni i dogodilo se u Hrvatskoj.

Iskoristit ću, ipak, ovu priliku koju mi zakon omogućuje pa i u ovoj sudnici, pred Vama, hrvatskim pravosuđem, kao jedino mjerodavnim segmentom vlasti koji će odlučiti o mojoj sudbini, ponoviti ono što tvrdim od prvoga dana bestijalnog progona komu sam pune četiri godine izložen.

Od moga prvog saslušanja pred sudom, dakle od 1. lipnja 2006. godine pa do 26. travnja 2009. prošlo je točno 1059 dana. No punih osamnaest godina traju napadi, klevete i uvrede na račun Branimira Glavaša sve s neskrivenom željom da me se obezvrijedi, omalovaži, ocrni, konačno da

me se i dovede na ovo mjesto gdje se sada nalazim.

«Recite mi ime, a ja ću mu zločin naći» - po poznatoj maksimi Berije, sovjetskog političara i šefa policije, egzekutora Staljinove velike čistke 30-ih godina prošlog stoljeća, postupio je i policajac Vladimir Faber.

Kada su ga prije gotovo četiri godine politički nadlogavci pozvali i dali mu zadaću, odredili metu i cilj, Faber je krenuo fabricirati dokaze protiv mene. U maniri svog sovjetskog prethodnika, strpljivo je pleo mrežu, od riječi istrgnutih iz

konteksta gradio slagalicu, i načinio naoko održivu fabulu samnom u glavnoj ulozi. Cijeli je slučaj konstruirao, a perfidnim spletkama i brutalnim policijskim metodama iznudio od svjedoka lažna terećenja mene.

Ja sam završio na optuženičkoj klupi, a on za zasluge, na mjestu ravnatelja hrvatske policije.

I, kada bi laž i zlo gospodarili, priča bi tako završila.

No, je znam da sam nevin, ali znam da sam i pred ovim sudskim vijećem dokazao svoju nevinost, odnosno da državno odvjetništvo niti u jednoj točki optužnice nije dokazalo moju krivnju. I zbog toga ću, duboko vjerujem, iz ove sudnice izići kao slobodan čovjek, a Vladimir će Faber završiti tamo gdje je mjesto takvim besprizornim likovima.

Možda sam neupućen, možda sam nepoučen, ali meni nije znano da se je ovakav slučaj dogodio bilo gdje u svijetu, da se je bilo kada dogodilo da jednu te istu osobu optužuju obje zaraćene strane za navodne zločine koji su se zbili u istom ratu. Podsjećam, protiv mene proces je za ratni zločin pokrenut i vođen u Beogradu, a od čega je i sama Srbija odustala. No, nije to jedino neobično u mojoj političkoj, ratnoj i ljudskoj sudbini. Ovaj postupak pokazuje da se u vezi sa mnom zbivaju zaista čudnovate i čudovišne stvari, koje bi bile i smiješne i žalosne, da ne sadrže toliko prijetnje i toliko sudbonosne opasnosti.

Dopustite da doslovno pročitam dvije rečenice iz mog iskaza u istrazi:

« Ja nisam osoba sklona kompromisima, možda sam po svom habitusu takav da me pojedinci ili ne razumiju ili im moje poimanje načina rada i djelovanja ne odgovara. Pristao sam svojom voljom da sudjelujem u naoružavanju Hrvata u vrijeme kad je to bio teroristički čin, kad je to bilo kazneno djelo veleizdaje, odnosno podrivanja društvenog uređenja ili kako se to već tada zvalo.»

Ja sam takav kakav jesam, ali se vjerujem imam pravo nadati da mi se neće suditi zbog mojih karakteroloških osobina, zbog moje blagosti ili grubosti, zbog skromnosti ili oholosti, zbog popustljivosti ili drskosti.

Spis pred Vama broji gotovo 10.000 stranica. Prepun je preslika novinskih tekstova, stranica propagandnih poratnih publikacija, iskaza svjedoka... U mnoštvu papira najmanje je činjenica koje bi mene teretile.

O dijelu optužnice koji se tiče slučaja «Selotejp» uopće ne razmišljam jer me se on apsolutno ne tiče.

To je zapravo trebalo imati na umu od samoga početka ovoga postupka, u svakoj njegovoj fazi, u svakom trenutku, u svakoj procesnoj radnji, jer ako se o tom nespornom podatku, o toj nespornoj činjenici ne vodi računa, posljedice mogu biti pogubne, ne samo po mene i ovo djelomično slučajno društvo na optuženičkoj klupi u kojemu

sam se našao i koje se je sa mnom ovdje našlo, ma da nikada - zamislite - nikada u ovakvom sastavu nismo bili zajedno.

Nismo bili zajedno ni u nečijoj obiteljskoj kući, ni za kavanskim stolom, rođendanskoj proslavi, svadbi, na sportskoj priredbi, baš nigdje.

Pogotovo, a to je od izuzetnoga značaja u ovom postupku, nismo zajedno bili ni u jednoj službenoj prostoriji Sekretarijata narodne obrane, Zapovjedništva obrane grada ili na nekom skrivenom mjestu u vrijeme onih događanja koje valjda samo neki od nas još s ponosom nazivaju Domovinski rat.

Kada je, na samom početku progona protiv mene, iskaz Gordane Getoš Magdić dan u policiji vidio moj prijatelj, inače nekada visoko pozicionirani čelni čovjek «Službe državne sigurnosti» u bivšoj državi i visoko pozicionirani čelnik obavještajne službe u neovisnoj Hrvatskoj, bio je zgrožen. Rekao mi je da je iskaz tako monstruozno složen upravo po obrascu kako se to radilo u bivšoj UDBI te da se od njega jednostavno nije moguće braniti.

Podsjetit ću, u tom iskazu Gordana Getoš Magdić opisuje jednu konspirativnu organizaciju postavljenu na način da se njezini članovi međusobno nisu poznavali, oslovljavali su se nadimcima, a ustrojenu tako da su zapovjedi za likvidacije dolazile s vrha, od mene i gospodina Ivice Krnjaka, izravno Gordani Getoš Magdić, a koja ih je prenosila pripadnicima tih tajnih grupa.

Na prvi pogled uistinu neobranjiva situacija jer da sam ja glavni nalogodavac zločina, praktički, osim Gordane Getoš Magdić uistinu nitko nije niti mogao znati. No, nije me takva postavka slučaja obeshrabrila, dapače bila mi je i danas mi je nevjerojatno glupa. Uz sve poštovanje prema žrtvama, a koje je nedvojbeno netko nemilosrdno ubio, ja s tim slučajem nemam nikakve veze.

Uostalom, osim Gordane Getoš Magdić, u vezu me s tim ubojstvima ne dovodi niti jedna jedina osoba, a u ovom ih je procesu, kao i ranije u istražnom postupku i policiji, saslušano nekoliko stotina, da ne kažem da je u policiji obavljeno gotovo tisuću obavjesnih razgovora.

Ne dovodi me s njima u vezu niti zaštićeni svjedok kodnog imena «Drava» dapače, on me od te njihove postrojbe u iskazu od 7. rujna 2006. godine odmiče.

Gledana s objektivnim odmakom priča je Gordane Getoš Magdić zapravo apsurdna. Ja, koga su pojedini mediji godinama nazivali ratnim,

ali i poratnim gospodarom života i smrti, koji sam imao, tvrdili su mediji, ne ograničenu moć, dajem ceduljice s imenima osoba koje treba likvidirati 22-godišnjoj Gordani Getoš Magdić. Dapače, ostavljam joj cedulje s imenima na stolu u mojoj otključanoj radnoj sobi. Već je sama ta postavka notorna budalaština kakvu je mogao smisliti samo plitki «milicijski» um kakav ima Faber i tim koji je predvodio.

Svaka je smrt prestrašna, iza svake nasilne

smrti ostaju tisuće pitanja bez odgovora i svaka žrtva zaslužuje da njezin ubojica bude kažnjen.

No, nameće se logično pitanje zašto bih ja davao naloge za ubojstva upravo tih ljudi - radnika u građevinskoj tvrtki, umirovljenika, radnika u štampi, nepoznate žene, električara u bolnici, liječnika... Zato što su Srbi i Muslimani? A koja bi bila svrha u studenome i prosincu 1991. godine, u vrijeme najžešće agresije na Hrvatsku, pada Vukovara, ubijati široj javnosti potpuno nepoznate Srbe i Muslimane. Odašiljanje poruke drugima da i njih može zateći slična sudbina? Državno odvjetništvo kaže kako su ta zvjerska ubojstva bila poruka drugima.

A zašto su onda njihova tijela skrivana, odnosno bacana u Dravu, a s nedvojbenom namjerom da ih se što kasnije pronađe? Naime, što državno odvjetništvo očigledno ne zna, matica bi rijeke

tijela povukla prema okupiranom području koje je bilo samo kilometar i pol do dva nizvodno od Osijeka, odnosno mjesta gdje su tijela bačena u Dravu upravo da ne budu pronađena.

Kome je to bila poruka - Srbima na okupiranom području ili Srbima koji su ostali zajedno s nama

braniti grad i domovinu, jer ni takvih nije bio mali broj.

Zašto bih ja uz suradnike, suborce s kojima me i danas, osamnaest godina nakon Domovinskoga rata, veže neraskidivo prijateljstvo cedulje s imenima osoba koje treba likvidirati davao mladog ženskoj osobi, Gordani Getoš Magdić?

Zašto bi njezin otac, s kojim sam tada bio u korektnim odnosima i koji je bio visoko pozicioniran kako u HDZ-u tako i u obavještajnoj zajednici, dopustio da mu kći

bude kurir poruka smrti?

Dakle, ako se prisjetimo već citiranog dijela optužnice, Branimir Glavaš je imao svoju privatnu vojsku, koja je slušala samo njegove naredbe, koja nije bila dio oružanih snaga Republike Hrvatske, koja nije bila u vojno-obrambenom ustroju države i kojoj je, valjda jedini zadatak bio ubijati nevine i nemoćne civile srpske narodnosti, što se odnosi i na jedan događaj od, citiram «... neutvrđenoga dana tijekom prosinca 1991. godine kada su nepoznati (naglašavam: nepoznati) pripadnici navedene grupe, uhitili jednu nepoznatu(naglašavam: nepoznatu) žensku osobu, vezali je samoljepivom trakom, odveli je na obalu rijeke Drave, te ju usmrtili...»

Nepoznato je vrijeme, nepoznati su počinitelji, nepoznata je i žrtva, ali je poznat bar Branimir Glavaš, jer je on, citiram «...naredio II. optuže-

nom Ivici Krnjaku i III. optuženoj Gordani Getoš Magdić da u okviru navedene postrojbe, (one moje privatne postrojbe - moja primjedba) iz redova pouzdanih i provjerenih osoba organiziraju posebnu tajnu grupu (drugu postrojbu - moja primjedba)u više navrata tijekom studenoga i prosinca 1991.godine zapovijedao im da neovlašteno lišavaju slobode, zatvaraju, zlostavljaju i usmrćuju civilne osobe....»

Ako pođem i od pretpostavke da je nekome, dakle sudskome vijeću, prihvatljivo da su se u svakodnevnom ritmu umiranja ratnoga Osijeka ljudi rukovodili potpuno nelogičnim i besmislenim postupcima, smatram da sam svoje sudjelovanje u slučaju «Selotej» i činjenično osporio.

Osporio sam, kako materijalnim dokazima tako i iskazima svjedoka da je Gordana Getoš Magdić bila moja tajnica, osporio sam njezine navode kako je po cedulje dolazila u SNO jer u navedenom razdoblju uopće nisam boravio ondje.

Osporio sam i naoko nevažne detalje njezina iskaza, primjerice, da sam joj obećavao pomoć pri rješavanju duga njezine firme tvrtki «Osijek-Koteks» u zamjenu za pozitivno svjedočenje. Tvrdnje iz iskaza danog u policiji osporio je u istrazi i sam Goran Vrban za koga je Gordana Getoš Magdić tvrdila da je pretučen po mome nalogu.

A zašto me je Gordana Getoš Magdić tako teško lažno teretila ja i danas ne mogu do kraja rasvijetliti. Pokušala je to sama objasniti u svome iskazu pred ovim sudskim vijećem.

Osobno sam stava kako je bila izvrgnuta nemilosrdnoj psihičkoj torturi kroz više od 50 sati provedenih na obavijesnom razgovoru u policiji. Stava sam kako je bila izvrgnuta prijetnjama i ucjenama te da joj je obećavano kako će osobno proći neokrznuta, ili manje okrznuta, samo ako je spremna teretiti mene.

Da sam u pravu potvrđuje i sramni razgovor Vladimira Fabera s Anom Marijom Getoš, sestrom optužene, u «Branimir centru» u Zagrebu koncem prosinca 2007 godine, a kada joj obećaje pomoć, ali uz uvjet da njezina sestra kaže «istinu», odnosno tereti mene.

Faber u tom svom presingu Ane Marije Getoš uvjeravajući je da nagovori III-optuženu da tereti mene, jer da svojom obranom koju je III-optužena iznijela na glavnoj raspravi, samo pomaže meni.

Pa, molim cijenjeno sudsko vijeće neka mi bude dozvoljeno da glasno postavim retoričko pitanje, da li će i nad činjenicom da se visoki policijski dužnosnik koji je bio režiser montiranja kaznene prijave i koautor optužnice protiv mene i koji se tijekom glavne rasprave mijesao u postupak, utjecao i pritiskao svjedoke, ovo sudsko vijeće žmiriti i zanemarivati tu činjenicu, uz obrazloženje da to nije predmet ovog sudskog postupka.

Podsjećam sudsko vijeće da je tijekom trajanja glavne rasprave, Vladimir Faber bio upoznat sa iskazima svjedoka koji su saslušavani na zatvorenim dijelovima glavne rasprave. Dakle tajno, a o čemu je govorio sestri III optužene u «Branimir centru».

Tako što je nedopustivo i u svim normalnim, demokratskim državama gdje je vladavina prava «svetinja», takvi likovi poput Vladimira Fabera, ali i oni koji u tom sudjeluju iz DORH-a, bili bi kazneno sankcionirani i profesionalno eliminirani. No, to se kod nas ne događa, dapače takve se osobe kod nas unapređuju i nagrađuju. Najbolji je primjer za to Vladimir Faber. I kada se sve to zna, što meni preostaje, kakve su moje šanse u dokazivanju istine i moje nevinosti. Male i gotovo nemoguće. Jedino što mi preostaje, a to je onaj minimum vjere i povjerenja u Vas i Vašu neovisnost poštovano sudsko vijeće.

Da sam u pravu govori i činjenica da osobno glavni državni odvjetnik Mladen Bajić, a tijekom 50 sati ispitivanja III-optužene u policiji, prima, osim odvjetnika Radoslava Arambašića i načelnika policije Vladimira Fabera, i to u dva navrata nikog drugog nego oca optužene Gordane Getoš Magdić, a što je i sam Andrija Getoš potvrdio.

Što to ima otac dobrano punoljetne uhićenice tražiti kod Mladena Bajića i to dva puta u 48 sati dok je ista uhićena i boravi kod Fabera u policiji i što ima biti priman na najvišoj razini

DORH-a? Što je bila tema razgovora kod Bajića koji se drži u tajnosti i tko je tu kome nešto i što obećavao? Na čiju štetu i na čiju korist?

I to je dokaz da je proces protiv mene politički motiviran i policijski montiran. Utrošeno je preko stotinu milijuna kuna na moj progon, u čiju je funkciju bila stavljena cjelokupna represivna državna i režimska medijska mašinerija.

Krunoslava Fehira, nedvojbenu psihički labilnog, patološkog lašca koji ni danas nije uspio razriješiti dvojbu vlastita identiteta, za svjedočenje je pripremao Dragutin Hedl, potom ga je preuzeo Vladimir Faber, a kasnije se u dotjerivanju njegova svjedočenja angažirala plejada drugih pod dirigentskom palicom Državnog odvjetništva.

Na momu su se slučaju preklapili interesi naizgled nespojivih - vlasti, oporbe i nevladinih udruga. Udružili su se jer ih je povezao isti cilj - uništiti Glavaša. Ostrašteno su se, ne birajući sredstva, angažirali u njegovoj realizaciji.

Upravo cijelo to vrijeme počinje i traje cijela ta nevjerojatna medijska hajka, posebno «Feral Tribune» i Drage Hedla, Jutarnjeg lista i Globusa sa njihovim novinarima Davorom Butkovićem i režimske Hrvatske televizije, kao i drugih medija pod kontrolom vlasti, koji posve neutemeljeno iznose u javnost stravične kvalifikacije o mojem sudjelovanju u pojedinim užasnim djelima koja su se dogodila u ratnom Osijeku.

Njihova pisanja podržavaju i drugi koji u svojim redovima imaju zadaću da preko mene difamiraju i stigmatiziraju cijeli karakter obrambenog rata. Na te napise nisam se pretjerano osvrtao jer je moje savjest bila čista i nemam se čega sramiti.

U proteklim godinama ti isti politički instrumentalizirani mediji i pojedini suprostavljeni političari od mene pokušavaju praviti čovjeka sklonog nasilju i kriminalu. No, ni to im ne pada na plodno tlo.

Za moju aktivnu ulogu u ratu i poraću dobivam i najviša državna odličja i javna i društvena priznanja, a na izborima za Hrvatski sabor kao i izborima za lokalnu i regionalnu samoupravu redovito uvjerljivo pobjeđujem. Cijelo to vrijeme štitim sve građane bez obzira na njihove razlike, nacionalne, vjerske ili ideološke.

Koliko su se mediji angažirali optužiti me, proganjati me i presuditi me, prije no što je proces protiv mene i započeo svjedoče i ovi naslovi:

Osijek - Strah iz 91 opet se vratio na ulice

Svjedok optužio Glavaša da je zapovjedio ubojstvo

Krunoslav Fehir drugi je svjedok o zločinima u Osijeku u rujnu 91

Glavaš je osobno tukao srpske civile

Fehirov iskaz o ubojstvu je istinit

Bajić traži novoga svjedoka

Fehir je ispitan o zločinima nad civilima u Osijeku 1991.

Paravojne jedinice pod Glavašem

Bajiću se novi svjedok javlja u ponedjeljak

Bajić: Imamo i nove svjedoke za ubojstva u Osijeku

Treći svjedok protiv Glavaša bivši SIS-ovac

Svjedočenje tajnice - prijetio mi je - i ti ćeš

plivati ako ne budeš slušala

Čuo sam Glavaša da naređuje ubojstva

Glavaš imao privatnu vojsku

Protiv Branimira Glavaša stiže istražna dokumentacija iz Haaga

Glavaš će biti optužen za ubojstvo u garaži

Policajci iz Zagreba istražuju Glavaša

Glavaša izdali suborci

Glavaševi ljudi prijete svjedocima (tvrde izvori iz državnog odvjetništva)

Slučaj Glavaš moralni test za Hrvatsku

20 godina zatvora za Glavaša

A poštovano sudsko vijeće, dozvolite da vam prezentiram jedan tekst koji na najbolji način potvrđuje ove moje riječi kako je taj politički progon bio koordiniran između državnih represivnih organa (policije i DORH-a) i politički instrumentaliziranih medija. Radi se o naročito znakovitom tekstu u tjedniku «Globus» pod naslovom «RATNI DNEVNIK GLAVAŠEVE TAJNICE» - Nevenka Mesić nova svjedokinja u slučaju garaža.

I to nije bio pritisak na pravosuđe? Ne čudi me što DORH i policija nisu reagirali po službenoj dužnosti jer su upravo oni opskrbljivali medije lažnim informacijama sa ciljem moje kompromitacije i stvaranja atmosfere linča.

Upravo u trenutku kada je započela glavna rasprava ovog sudskog postupka, 9. studenog 2007. godine, uz pomoć policije i DORH-a, smišljeno se plasira tekst prepun laži koji se odnosi na predloženu svjedokinju Nevenku Mesić kako bi se dodatno izvršio pritisak na ovo sudsko vijeće, pokušalo utjecati na puls javnosti, ali i ucijeniti svjedokinju ne bi li me lažno optužila prilikom svjedočenja, naročito kada je opće poznato da i sama svjedokinja ima i svojih osobnih problema s DORH-om i hrvatskim pravosuđem.

Mediji su me optuživali kako zastrašujem i obezvrjeđujem svjedoke protiv mene. A tko je po-

datke za ovako naslovljene tekstove plasirao medijima? Valjda će netko tvrditi da sam to činio ja? Trebalo je to izdržati.

Moj je sin Filip rođen 1991. godine u Vukovaru. Kada je ovaj progon započeo imao je 14 godina i nakon završenog osmog razreda razmišljao je gdje nastaviti školovanje. Upisao je opću gimnaziju, a stariji su mu učenici na hodniku dovikivali - Mali, jesi ti sin onog zločinca? Koliko ti je tata Srba pobio?

I dok su druga djeca učila, zaljubljivala se, izlazila, moj je sin čitao po novinama kako mu je otac čudovište, čitao zahtjeve za pretres našega stana, a kojima je povod bio njegov telefonski razgovor s mamom, gledao kako desetci specijalaca pod dugim cijevima opkoljavaju našu kuću kada su me dolazili hapsiti.

A mediji nisu imali milosti ni prema njemu. Pisali su kako ne dobiva alimentaciju, vodile su se gnjusne polemike da li Glavaš svoga sina koristi za vlastitu promidžbu.

Pravobraniteljica Mila Jelavić ga je osuđivala, umjesto da mu je pomogla. U tim njegovim najosjetljivijim godinama niti jedna državna ili koja druga institucija nije našla shodno biti potpora mome sinu.

Uzeli su mu mladost i bezbrižnost. To što je ova država napravila mome sinu neće naplatiti nikakve sudske odštete.

Za razliku od dijela optužnice koju kolokvijalno nazivamo «selotejp» koja me apsolutno ne zanima, jer osim što s tim dijelom nemam ama baš ništa, imam obvezu dotaći se ovog drugog dijela optužnice koji se kolokvijalno naziva «garaža».

Ne zato što s tim slučajem imam nešto u smislu moje umiješanosti ili odgovornosti, već iz jednog jedinog razloga, što se taj slučaj 31. kolovoza 1991. godine nedvojbeno dogodio u dvorištu zgrada općinske skupštine Osijek, nekoliko desetaka metara od zgrade SNO-a, a gdje je bio između ostalih i moj ured.

Isto tako kao što je neupitno da se slučaj ubojstva Čedomira Vučkovića dogodio te večeri, tijekom sudskog postupka je i nedvojbeno utvrđe-

no i dokazano, da su svoj posao nadležni državni organi, kako policijski, tako i pravosudni (istražni sudac) u skladu sa zakonom, iako su to bili ratni uvjeti i odradili.

O događaju je, podsjećam, obaviještena policija i istražni sudac koji su izvršili uviđaj, a svi saslušani svjedoci (istražni sudac i policajci) tijekom glavne rasprave jasno su naglasili da na njih prilikom očevida nije nitko vršio pritisak, niti je utjecao na njihov rad u smislu sugestija kako će se očevid napraviti ili s namjerom da se nešto prikrije.

Dakle, da li sam ja odgovoran za to što neki državni organi, poput Državnog odvjetništva ili policije nisu nastavili s procesuiranjem tog i sličnih slučajeva? Postavljam pitanje, zašto nije okružni tužitelj iz Osijeka tada izašao na mjesto događaja u dvorištu općine Osijek, te noći 31. kolovoza 1991.?

Ako ŽDO u svojoj završnoj riječi tako sramno sumnjiči i optužuje tadašnjeg istražnog suca, svjedoka Mladena Filipovića, da je valjda prikrivao zločin da bi meni učinio uslugu, kako to da se ne upita postoji li odgovornost njihovih kolega iz DORH-a iz Osijeka.

Nije li možda baš upravo njihov tadašnji kolega Krunoslav Olujić i njihova institucija Okružnog tužilaštva upravo najodgovornija, što se taj zločin nije rasvijetlio i procesuirao još davno, davno prije.

U optužnici od 30. rujna 2008. godine, navodi se da sam kao I-optuženi obnašajući dužnost sekretara Općinskog sekretarijata za narodnu obranu, pošto sam prethodno pri tom Sekretarijatu ustrojio, opremio i naoružao vojnu postrojbu, djelovao kao stvarni zapovjednik navedene postrojbe, odgovoran time za izdavanje zapovjedi i

primjenu ratnih i humanitarnih propisa međunarodnog prava o sigurnosti i zaštiti civila i djelujući kao stvarni, a od 7. prosinca 1991, i kao formalni zapovjednik obrane grada Osijeka.

Kao prvo tu vojnu formaciju iz optužnog akta od 30. rujna 2008. godine, nisam osnovao ja, već je

ista osnovana prema naredbi predsjednika Izvršnog vijeća Skupštine općine od 20. lipnja 1991. i to prema Prijedlogu plana popune TO-obrambenih priprema iz 1985. godine. Istom nisam zapovjedao ja kao zapovjednik i civilno-vojno lice, već Nikola Jaman i to naredbom predsjednika Izvršnog vijeća od 21. lipnja 1991. Prema tome, niti sam bio stvarni, a niti formalni zapovjednik kako te postrojbe, tako niti stvarni ili formalni zapovjednik obrane grada Osijek, prije 7. prosinca 1991. godine, kada sam stvarno i službeno

imenovan na tu dužnost.

Prema tome, tijekom glavne rasprave nije utvrđena nikakva moja zapovjedna odgovornost vezano uz slučaj tzv. «garaža», jer ona nije niti postojala. Da su pravosudni organi radili svoj posao u smislu nastavka procesuiranja ovoga slučaja, zasigurno mi danas, nakon punih 18 godina od tog događaja, ne bi bili u situaciji da se ovaj maratonski proces vodi, a DORH bi morao pronaći neki drugi razlog da bi me se, po političkom nalogu, izvrglo ovako bjesomučnom progono.

U konačnici, da sam i u kojem slučaju bio kako to DORH kaže «stvarni zapovjednik», istraga o tom slučaju je provedena od nadležnih organa upravo na moje insistiranje, pa su nadležni organi i mogli i bili dužni utvrditi odgovornost počinitelja i nadređenih i iste procesuirati. Zar sam i

za to ja odgovoran? Zar sam odgovoran što nadležne državne institucije nisu odradile posao kako su trebale? Jesam li ja tim državnim institucijama (policiji, tužiteljstvu ili sudstvu) naredivao kako će i dali će uopće raditi svoj posao?

A tko me je, zapravo, teretio, lažno teretio, u postupku Garaža?

Krunoslav Fehir. Ubojica, kako ga je u svom svjedočenju nazvao Branko Zakanji, nažalost neki dan preminuli hrvatski branitelj i susjed Krunoslava Fehira. I to ne bilo kakav ubojica, već bolesni sadist koji je svoju žrtvu, prije no što ju je ustrijelio, nalijevao sumpornom kiselinom. Čovjek koji je osam puta iskazivao, a pet puta mijenjao svoj iskaz, a za što je nagrađen statusom krunskog svjedoka.

Glavni je državni odvjetnik RH Mladen Bajić u svom zahtjevu od 27. ožujka 2007.g. upućenom Županijskom sudu u Zagrebu da tada II-okrivljeni Krunoslav Fehir dobije status krunskog svjedoka naveo da u ovom kaznenom predmetu osim II-okrivljenika Krunoslava Fehira nema drugih dokaza niti osoba koje bi potvrđivale dio inkriminacije iz Rješenja o provođenju istrage od 17. svibnja 2006.g., koji se odnosi na događaj iz slučaja «garaža».

Krunoslav Fehir nije priznao ubojstvo samo u slučaju «Garaža», priznao je i sudjelovanje u ubojstvu dr. Milutina Kutlića i pokušaju ubojstva Radoslava Ratkovića, žrtava iz slučaja «Selotejp», kao i niz drugih ubojstava sa kojima se hvalio.

No, na to se državno odvjetništvo nije niti obaziralo. Još je jedan od kurioziteta ovog slučaja koji se vodi protiv mene i činjenica da je za ubojstvo potonje dvije žrtve, dakle dr. Kutlića i Ratkovića, podignuta optužnica i protiv Freda Marguša pred Županijskim sudom u Osijeku! Dakle, u jednom su trenutku za isto kazneno djelo vođeni postupci u dva različita predmeta.

Pokretanje i jednog i drugog predmeta incirano je upravo od osobe koja sebe naziva profesionalcem, a to je Vladimir Faber. Prema tome, ako je Faber prvo mogao optužiti Freda Marguša i Dil-

bera za ovo kazneno djelo, zašto ne bi mogao za isto kazneno djelo nekoliko mjeseci kasnije lažno optužiti i mene?

Upravo ta činjenica govori o njegovom motivu, zloj namjeri i njegovom neprofesionalizmu. Zar će i pred tom činjenicom sudsko vijeće zatvarati oči?

O Fehiru je i previše riječi izgovoreno, njegov je kredibilitet odavno potrošen, a do kraja se razgolio kada je prije dva mjeseca poslao prijeteću poruku svom mentoru novinaru Dragi Hedlu, a u kojoj prijeti i Hedlu i samome sebi. Za to, usput, nije sankcioniran.

I upravo ta činjenica da za prijetnje smrću, Dragi Hedlu, nije sankcioniran, jasno govori da je Fehir osoba prema kojoj moji politički prognitelji imaju dugove i obveze za lažno terećenje mene. Istina je da je Fehir tom prilikom, uz prijetnju Hedlu, smrću prijeto i sam sebi, pa ne isključujem mogućnost da ga se, umjesto kaznenog progona, treba smjestiti u neku psihijatrijsku ustanovu na trošak njegovih političkih nalogodavaca.

Zar će i pred tom činjenicom kada se kroz cijelo trajanje postupka uz pomoć instrumentaliziranih medija i tzv. nevladinih udruga, pokušava izvršiti pritisak na Sud i nametnuti percepcija da upravo ja, ili moji politički sljedbenici prijeto svjedocima, sudsko vijeće zatvarati oči.

Mislim da neće i ne smije, jer upravo tom Fehirovom prijetnjom Dragi Hedlu i samom sebi, maske su pale. Sve tzv. prijetnje o kojima se govorilo i pokušavalo prikazati da postoje, upravo su dolazile iz «kuhinje», policije DORH-a, medija ili nevladinih udruga i to u početku sa ciljem da me se uhapsi, a tijekom postupka da se izvrši pritisak na Sud kako bi me presudio.

Dva lažna svjedoka vješaju čovjeka.

Tako uz Fehira, državno odvjetništvo optužnicu protiv mene temelji i na iskazu «zaštićenog svjedoka O6». Osim što je iz njegova kazivanja razvidno da događaju uopće nije nazočio, dakle kao svjedok je potpuno irelevantan, u završnoj riječi

pred ovim sudskim vijećem i hrvatskom javnošću želim još jednom ponoviti kako je identitet te osobe svima nama poznat od samoga početka.

«Zaštićeni svjedok O6» je saslušan i u istrazi pod punim imenom i prezimenom, prvostupanjski je presuđen za gospodarski kriminal zbog milijunske štete nanesene tvrtki OLT u kojoj je bio direktor. Kao i njegov identitet i njegovi su motivi za lažno terećenje također od prvoga dana poznati - ublaženje presude za pronevjeru 750.000 njemačkih maraka, kao i druga kaznena djela iz domene gospodarskog kriminala u drugo-stupanjskom postupku.

A da progon protiv mene ima političku pozadinu najbolje oslikava uz Krunoslava Fehira upravo slučaj «zaštićenog svjedoka O6». Ivica Kirina, prelazi na bolje plaćeno radno mjesto u jednu zagrebačku tvrtku. I, gledam prošle jeseni otvorenje trafostanice u Ernestinovu, a ono, uz hrvatskoga premijera u neposrednoj blizini Ive Sanadera, stoji važan svjedok DORH-a u postupku protiv mene, nitko drugi do «zaštićenog svjedoka O6». Zastrašujuće! Iako se protiv njega vodio kazneni postupak, on je dobio posao u Ministarstvu obrane, a što je protivno zakonu. Kasnije, na traženje tadašnjeg ministra unutarnjih poslova ...

Kada se ima na umu da je tijekom istrage, 20. veljače 2007. godine, salušana i tadašnja supruga «zaštićenog svjedoka O6», «zaštićeni svjedok O6», laže. svjedokinja koja je u tadašnjoj općinskoj skupštini obavljala poslove šefa Zajedničkih službi i člana Kriznog štaba, potpuno je jasno i vidljivo da ...

Naime, supruga «zaštićenog svjedoka O6» je svjedočila o tome da je kao osoba nadređena vozačima Općine koji su koristili općinske gara-

že, bila upoznata sa događajem od 31. kolovoza 1991. i smrtnim stradanjem Čedomira Vučkovića. Svjedokinja je pred istražnim sucem svjedočila o tome da je njen suprug, dakle «zaštićeni svjedok O6» tada, kao i sin Tomislav Pavlinek koji je u to vrijeme bio pripadnik HV-a, bio kod kuće i nikako nije mogao biti u zgradi općine ili prostorima SNO-a.

Dakle, «zaštićeni svjedok O6», 31. kolovoza 1991. godine u vremenu između 21 sat i 01 sat slijedećeg dana, nije bio nazočan događaju smrtnog stradanja Čedomira Vučkovića i vršenju uviđaja od strane ovlaštenih organa RH, već kod kuće u krevetu sa svojom suprugom.

Iz iskaza svjedokinje, također je vidljivo da je njen suprug «zaštićeni svjedok O6» tada bio direktor Zavoda za zapošljavanje i stečajni upravitelj «OLT-a», a ne pripadnik HV-a, kako je

«zaštićeni svjedok O6» lažno iskazivao. Sve to potvrđuje i niz dokumenata iz spisa, a u što se je uvjerilo sudsko vijeće.

Ostali svjedoci koje je Bajić predložio za saslušanje na glavnoj raspravi o konkretnoj inkriminaciji koja mi se stavlja na teret nemaju izravnih saznanja, ali znaju da sam ja kriv. Za nešto!?

A Bajićevi su svjedočki «aduti» uistinu impresivni. Tihomir Apari, ubojica, već drugi u postupku, i to ubojica vlastite supruge koju je, kako kaže «ušpricao iz uzija», a za što je pravomoćno presuđen.

Zatim, Milan Šipoš, višestruki silovatelj koji je uz maloljetnički popravni dom s 37 godina starosti do sada višestruko presuđivan i na više od 20 godina zatvora. Svoje je motive, a za svjedočenje protiv mene jasno verbalizirao kako Vladimiru Faberu tako i Mladenu Bajiću, a to su pogodnosti pri odsluženju zatvorske kazne.

Tu je i Ljepojko Rukelj, lopov, nasilnik i alkoholičar, a o kakvom je čovjeku riječ najbolje govori činjenica da ga je i milicija ondašnje Jugoslavije, a poznato je koga su sve primali pod svoje okrilje, zbog lopovluka i nasilništva izbacila iz svojih redova. Inače «klasić», tadašnjeg milicajca, a današnjeg ravnatelja policije Vladimira Fabera.

Zatim Nikola Vasić, osoba pravomoćno presuđena za oružanu pobunu protiv Republike Hrvatske.

Snežana Berić, novinarka koja je Hrvatsku domovinu zamijenila Srbijom i koja se nije željela odazvati Hrvatskom sudu jer ga, kako je napisala u pismu upućenom ovom sudačkom vijeću, ne priznaje. A, osim što ne priznaje hrvatsko pravosuđe, novinarka je izjavila da je cijeli proces koji se vodi protiv mene farsa. Ne zato što nisam ratni zločinac, nego zato što su na optuženičku klupu prije mene trebali sjesti dr. Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Martin Špegelj, Vladimir Šeks i mnogi drugi, a koje je ocijenila izazivačima rata protiv srpskog naroda.

Ako se zbio zločin - jer je i sam rat stravičan zločin - za to su postojale državne institucije, policija, vojna policija, državna odvjetništva i sudovi ovlaštene i plaćeni da obave svoje zakonom naređene zadatke, da pažljivo razlikuju zločin u ratu od ratnoga zločina, da počinitelja otkriju, privedu, optuže i sude.

Ni u jednoj od tih faza, od počinjenja kaznenoga djela pa do osude, ja nisam imao baš nikakve naredbodavne moći, niti je, koliko sam ja pratio suđenje, itko to kategorički potvrdio.

U svojoj obrani tijekom postupka, točnije odmah na početku istrage, predao sam istražnom sudu ravno 235 dokumenata iz kojih je razvidan ustroj vojnih postrojbi na području grada Osijeka i njegovoga šireg područja, moja ovlaštenja, ovlaštenja drugih institucija, kriznoga štaba, policijskih i vojnih zapovjednika.

Tijekom glavne rasprave predao sam ih još gotovo dvije stotine ma da je većinu od njih trebao pribaviti Županijski državni odvjetnik, policija ili Sud po službenoj dužnosti.

Vjerujem da je ovo jedinstven slučaj da optuženik Sudu podastre daleko više bitnih dokumenata nego zastupnik optužbe.

Ne da sam kao I-optuženi predao sudskom vijeću više stotina dokumenata koji optužnicu pobijaju i ruše u potpunosti, već je činjenica da zastupnici ŽDO nisu Sudu predložili niti jedan jedini dokument koji me kompromitira ili potvrđuje navode iz optužnice.

Postoji li i jedna jedina zapovijed protivna međunarodnim konvencijama i humanitarnom pravu u spisu od gotovo 10.000 stranica koju sam izdao u inkriminiranom razdoblju u svojstvu sekretara SNO-a ili vojnog zapovjednika? Ne postoji!

Nadam se da će tim dokumentima, tim materijalnim dokazima, sudsko vijeće u njihovoj analizi pokloniti bar onoliko pažnje koliko sam ja uložio truda da ih prikupim i složim što po vremenskom redoslijedu, što po važnosti za utvrđenje istine, ma da nije moje da tragam za istinom niti da dokazujem svoju nevinost.

Naime, meni je dovoljno poreći tvrdnje optužbe, a sudu je zadatak da utvrdi opstojnost optužnice. Unatoč toj, bar formalnoj zakonskoj zaštiti prava optuženika, ja sam se, eto, potrudio priložiti dokumentaciju i niz ostalih dokaza dopuštajući da se u moju korist bore i brojni svjedoci koje je ponudilo državno odvjetništvo kako bi dokazalo moju krivnju.

Kada je moj progon počeo, podržan i potpomognut nezapamćenom medijskom hajkom, ljudi su mi se plašili prići. Pomoć mi je ponudio tadašnji predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora Žarko Puhovski. Često smo se kroz godine iza nas sukobljavali, žestoko, ne birajući riječi, tako da me njegova potpora, priznajem, iznenadila.

Rekao je tada citiram: «Osobno smatram da bi se Branimir Glavaš trebao povući iz politike jer moderna Hrvatska političare takvoga tipa više ne treba. No, mnogi su vlastitu netrpeljivost prema Glavašu poistovjetili s krivnjom u procesu koji je protiv njega pokrenut. A takvim su pristupom njegova ljudska prava prekršena i u samom je početku procesa stavljen u nepovoljan položaj.»

O mojim pravima nitko nikada nije mislio. Onu, u Hrvatskoj na žalost demagošku tvrdnju o pretpreciji nevinosti, nevladine udruge nisu ni greškom izgovorile. Već dapače, bili su uz politiku i medije, glavni pokretači i podstrekači moga progona prije i cijelo vrijeme trajanja procesa i glavne rasprave.

Državno je odvjetništvo cijelom ovom, iznimno osjetljivom predmetu pristupilo sramno. Pristupilo je neodgovorno i bez imalo pijeteta prema žrtvama čiji bližnji neupitno žele i nakon 18 godina dobiti odgovor tko je oduzeo živote njihovim sinovima, očevima, prijateljima.

Iza te svoje tvrdnje stojim jer kako drugačije objasniti činjenicu da su iz izmijenjene optužnice koju je Državno odvjetništvo uputilo ovome sudu pojedine žrtve - izbrisane. Umjesto za 13, danas me se tereti za 10 ubijenih. I da je riječ o kaznenom djelu

iz područja gospodarskoga kriminala bilo bi neozbiljno da dio prvotnog terećenja u izmijenjenoj optužnici nestane, a ne kada se radi o ljudima. O osobama s imenom i prezimenom, biografijom, životom koji im je neki zločinac, ubojica oduzeo. Zašto timovi za istragu ratnih zločina, koje vlast toliko apostrofira, nisu nastavili istragu tko je ubio Milenka Stanara? Tko je ubio Petra Ladnjuka? Tko je ubio NN mušku osobu?

Obezvrijedili su žrtve. Milenku Stanaru je netko, čitao sam u obdukcijском nalazu, slomio, zdrobio većinu kostiju u tijelu kao da mu je «skakao po prsima», no ta je činjenica ta brutalnost ostala u drugom planu jer su medijsku pozornost zaokupile cedulje koje sam ja navodno davao Gordani Getoš Magdić.

I kako se od toga braniti? To je poniženje zdravog razuma. Samo je zločinački um mogao smisliti ovakvu optužujuću konstrukciju. A to je smislilo Vladimir Faber!

Faberove izmišljotine o «ceduljicama» datiraju još i prije nego je te riječi upotrijebila Gordana Getoš Magdić optužujući mene u svom policijskom iskazu od 20. listopada 2006. godine.

Neka sudsko vijeće obrati pozornost na iskaz Faberova milicijskog «klasića» Ljepojka Rukelja

još iz hitnih predistražnih radnji, gdje Rukelj već tada spominje nekakve ceduljice i papiriće. Nikakvih ceduljica i papirića nije bilo, već je jednostavno to Faberov šablon u sklapanju lažnih iskaza, koje je pokušavao u obliku hitnih istražnih radnji učiniti vjerodostojnim.

Govorili su, kada je policija podnijela kaznenu prijavu protiv mene, kako su ostvarili nevjerovatan uspjeh jer su, nakon tolikog vremenskog razdoblja od Domovinskoga rata, uspjeli utvrditi krivce za pojedine nerazriješene zločine. Govorio sam onda, a ponovit ću i danas kako je to najobičnija sramotna laž.

A istina je, za hrvatsku policiju i tužiteljstvo, današnje državno odvjetništvo, poražavajuća. Istina je poražavajuća i za cijelu našu državu. «zlo postaje još gore ako ga pokušamo braniti», a upravo su to pojedinci pokušali činiti.

Naime, još su u ratno i poratno vrijeme postojale indicije i osnovane sumnje u počinitelje pojedinačnih zločina koji su se, na žalost, događali u Osijeku, ali i u drugim dijelovima Hrvatske zahvaćenim ratom 1991. i 1992. godine. Postojao je, u mnogim slučajevima, jasan trag koji je vodio do zločinaca, građana Republike Hrvatske, a ne srbo-četničkih agresora. O tome je govorio svjedok Zdravko Pejić.

Istina je, a svjedoče to ljudi koji su osobno sudjelovali u tim istragama, da te počinitelje nitko nije želio procesuirati. Policija, istražni sudac i tužitelj znali su da je u dvorištu bivše općine Osijek ubijen Čedomir Vučković.

Zašto odgovorni za to ubojstvo nisu procesuirani? Bojali su se raditi svoj posao? Koga su se bojali? Koga se bojao tadašnji osječki Okružni tužitelj Krunislav Olujić koji danas sipa mržnju i optužuje kako mene, tako i niz drugih ljudi zaboravljajući da je upravo on bio mjerodavan sankcionirati protuzakonita ponašanja. «Tko ne kažnjava zlo, zapovijeda da ga se čini». Krunislav Olujić na taj je dio svoje blistave karijere zaboravio.

Taj je nečasni dio naše povijesti i pravedne borbe za obranu i opstojnost hrvatske države guran pod tepih. Dok im se nije ukazala potreba i zgodna mogućnost iskoristiti te nemile događaje za obračun i političko eutanaziranje Branimira Glavaša.

I zato ponavljam - državno odvjetništvo ovakvim ponašanjem ponižava žrtve. Pojedinačne tragedije iskorištava stavljajući ih, kao uostalom i sebe, u funkciju dnevno političkih obračuna. Mladen Bajić izvrstan je glavni državni odvjetnik, vrstan stručnjak, osim u slučajevima kada to njegovim nalogodavcima ne odgovara. U Hrvatskoj DORH funkcionira političkim usmjeravanjem na daljinsko upravljanje. Zahtjevi za provođenje istrage i optužnice pokreću se i podižu kada i protiv koga to politika odluči. Postoji kategorija «zaštićenih političkih medvjeda», ali i osoba na koje se otvara dirigirani, pravi politički lov.

I sam sam bio svjedok izdavanja političkog naloga od strane premijera Ive Sanadera Mladenu Bajiću, da se krene u «lov» na bivšeg pomoćnika ministra unutarnjih poslova, inače supruga SDP-ove saborske zastupnice Gordane Sobol. Tako sam i ja po tom modelu, kada sam postao politički nepododan, postao Bajićeva «lovina».

Žalosno je. Žalosno je to za sve nas koji smo stvarali ovu državu i koji i danas u njoj živimo.

Prije nekoliko dana, kada sam pripremao svoju završnu riječ, nisam se namjeravao šire osvrutati na meritum samoga sudskog predmeta. Smatrao sam da je to posao mojih odvjetnika i da ću taj dio ostaviti njima.

Međutim, moram naglasiti, radi vas poštovane dame članice vijeća i gospodine predsjedniče,

radi hrvatske javnosti, ali i nužnosti demantiranja i pobijanja lavine laži iznesenih 16. travnja 2009. u završnoj riječi DORH-a - sve što je izgovoreno, a što se tiče optužbi na moj račun, apsurdna je neistina.

U maniri već spomenutog Berije, ali nama poznatijeg Aleksandra Rankovića i prethodnika gospođe iz DORH-a, «uzora» hrvatskog tužiteljstva Jakova Blaževića i Ante Nobila, izneseno je toliko laži da su te laži i samom lažljivcu dok ih je izgovarao bile odvratne.

Bilo je, naime, više nego vidljivo da je gospodin zamjenik glavnog državnog odvjetnika Miroslav Kraljević, iznenada okupan u vlastitom znoju, zbog slabosti tražio hitni prekid glavne rasprave.

Iznošenje završne riječi gospođe Dolmagić i gospodina Kraljevića, bio je to tipičan primjer kada su državni odvjetnici u maniru «đavoljih advokata» pokušali svim sredstvima tražiti argumente protiv nekoga, odnosno protiv mene, izmišljajući laži u cilju održavanja iskonstruirane optužnice. Po tko zna koji puta je potvrđeno da se braniti nije lako, kao napadati. Ali nisam od onih koji baca koplje u trnje.

U tom iznošenju završne riječi DORH-a bili smo svjedoci da se nisu birale riječi i načini ne bi li istinu zamijenila laž. DORH je, ne birajući sredstava, pokušavao dokazati, nedokazivo. Izokretao je nepobitno utvrđene činjenice, pokušavao osporiti nepobitno utvrđene materijalne dokaze, istrzavao iz konteksta personalne dokaze, jednom riječju lagao.

Svjedočki iskazi koji dolaze od onih svjedoka kojima je mržnja vodilja za DORH su vjerodostojni, iako im je i samima jasno da ti svjedoci mrze one koji u njima pobuđuju osjećaj manje vrijednosti.

A sve to s jednom namjerom - pokušati od ove politički montirane optužnice protiv mene, koja se tijekom ovog dugotrajnog postupka urušila, ipak nešto napraviti. Ako ništa drugo onda maratonskom i iscrpljujućom završnom riječi u trajanju od sedam sati, stvoriti dojam kako se protiv mene raspolaže ozbiljnim dokazima.

I sve to uz pomoć instrumentaliziranih medija. Dozvolite mi, poštovano Vijeće da ovom prilikom naglasim da su mediji završnu riječ tužiteljstva prezentirali javnosti bombastično sa opširnim tekstovima i još bombastičnijim naslovima poput: «Glavaš je kriv», ili «DORH traži kaznu od 5 do 20 godina zatvora za Glavaša» i slično.

A usporedbe samo, reći ću Vam da je primjerice 6 satno iznošenje završne riječi moga branitelja Veljka Miljevića, medijski bilo potpuno prešućeno u svim nacionalnim medijima, osim u «Slobodnoj Dalmaciji» koja je «opširno» izvijestila, citiram cijeli članak: «Odvjetnik Veljko Miljević odbacio je sve navode koji terete njegova branjenika, kao neistinite. Odbacio je i iskaz Josipa Boljkovca.»-kraj citata.

Iako Državno odvjetništvo u svojoj završnoj riječi tvrdi da je na temelju provedenog dokaznog postupka utvrđeno da sam kao I-optuženik počinio kaznena djela na način kako mi je to izmijenjenom optužnicom stavljeno na teret, te navode u potpunosti negiram.

DORH je u svojoj završnoj riječi naglasio da je ovaj dokazni postupak bio dugotrajan te da, počevši od istrage, traje gotovo tri godine, ali je i priznao i da je dokazivanje bilo iznimno teško.

Upravo to priznanje DORH-a jasno ukazuje na činjenicu da uistinu i nije bilo nikakvih opravdanih razloga da se ovaj sudski postupak protiv mene uopće i provodi, osim političkih. U samom početku završne riječi DORH je dijagnosticirao probleme, ali i prave uzroke zašto ta kaznena djela nisu riješena još u vrijeme kada su se i dogodila, a to je činjenica da državna tijela nisu reagirala na pravi način pa je zbog toga ostalo vrlo malo materijalnih dokaza iz tog vremena.

Iako je Državno odvjetništvo u završnoj riječi pokušavalo nastupiti samouvjereno tvrdeći kako sam počinio kazneno djelo za koje me se tereti, samo je priznalo da materijalnih dokaza uopće nema, a da im dokazivanje putem svjedoka nije uspjelo jer, kako su i sami rekli, citiram, «poznato je da svjedočki iskazi protekom vremena postaju manje pouzdani».

Da bi prikrili svoj neuspjeh, ali i neutemeljenost optužnice, moji zakonski progonitelji pokušavaju obmanuti sudsko vijeće pričama kako su neki svjedoci u postupku bili izloženi pritisku, kako su neki svjedoci prijavljivali neke prijetnje te kako su neki svjedoci «zbog straha» tražili isključenje javnosti s glavne rasprave. Međutim, te su tvrdnje DORH-a tek nastavak neistina s kojima se odvjetništvo i policija služila još u vrijeme predistražne i istražne faze postupka.

Da je ovo što iznosim točno, potvrđuje i činjenica da su svi svjedoci na koje je DORH računao da me terete, saslušani kao hitna istražna radnja ne samo bez nazočnosti javnosti, već i bez moje nazočnosti, a čime sam teško oštećen pred zakonom i Ustavom.

Naime, iako je od samoga početka bilo jasno da se mene politički goni, cijeli je postupak sve do podizanja kaznene prijave vođen protiv NN počinitelja. Sve je to rađeno samo s jednim razlogom, a to je, ne samo da me se od prvog trenutka onemogućiti, da ravnopravno sudjelujem u postupku, nego da me se u postupak uključi tek, kada sve bude namontirano.

Sve je to za političke interese vladajuće elite odrađivao tandem Bajić-Faber jer da im to nije bila namjera, zasigurno bi, kao svaki drugi građanin, bio u prilici dati odgovore na neka pitanja još u predistražnoj fazi postupka na policiji putem obavijesnog razgovora.

Prema tome, apsolutno ne stoje tvrdnje o prijetnjama, kao niti o nekakvom strahu od mene jer sam ja, citiram, «još izuzetno utjecajna osoba». Naime, svjedoci Krunoslav Fehir, Ljepojko Rukelj, «zaštićeni svjedok O6», Ivan Ferenc, Nikola Vasić i Tihomir Apari saslušani su u strogoj tajnosti, bez znanja javnosti i mene pa su mogli lagati do mile volje, bez ikakvog straha od moga utjecaja i moći. No, ni to, priznaje DORH-u, nije bilo dovoljno pa sada kažu kako svjedočki iskazi tijekom vremena, postaju nepouzdana.

Što se tiče navodnih prijetnji svjedocima koje predstavnici optužbe ističu u svojoj završnoj riječi, to je apsolutno netočno. Ponavljam, svi ti svjedoci koji su trebali pomoći policiji i DORH-u u montiranju optužnice saslušani su bez da je itko znao da se saslušavaju i da je montiranje optužnice protiv mene u tijeku.

Nepobitna je činjenica da je cijelo vrijeme ovog kaznenog progona Vladimir Faber pisao lažna izvješća DORH-u o navodnim prijetnjama potencijalnim svjedocima, a kako bi se o tomu u javnosti stvarala fama.

Na primjedbu ŽDO-a da sam ja kao I-optuženi vršio pritisak na svjedoke, a naročito na najvažnije svjedoke iz Osijeka, mogu jednostavno odgovoriti da ŽDO-u najvažniji svjedoci uopće ne žive u Osijeku. Cijelo vrijeme postupka, u predistražnoj, u istražnoj fazi, kao i za vrijeme trajanja glavne rasprave, njima najvažniji svjedoci živjeli su u drugim hrvatskim gradovima.

Tako, primjerice, Krunoslav Fehir već pune četiri godine uživa punu policijski zaštitu i živi na relaciji Valbandon-Zagreb. Drugi za njih ključni svjedok «zaštićeni svjedok O6» živi u Zagrebu. Svjedok Rukelj, živi u Koprivnici, svjedok Apari u Križevcima, svjedok Vasić na Vukovarskom području i Srbiji, a ispitani svjedočki joker tužiteljstva još iz faze istrage, Milan Šipoš, u zatvoru u Gospiću.

Da bi Faber i DORH dobivali na uvjerenosti, svakodnevno su brifirali odabrane medije poput Jutarnjeg lista, Globusa, Ferala i novinare Dragu Hedla, Vericu Tomić, Ivanku Toma, Davora But-

kovića, Silvanu Perica, Borisa Pavelića, Slavicu Lukić, ekipu iz «Nacionala» predvođenu mojim dobrim poznanikom pokojnim Ivom Pukanićem i druge.

Njihova je zadaća bila, prema Faberovom i Bajićevom nalogu, maksimalno medijski «pumpati» atmosferu do razine otvorenog medijskog linča, kako bi se stvorila klima i uvjerenje javnosti da sam kriv, da sam zločinac i da me treba uhapsiti, a zatim obavezno presuditi na dugogodišnju robiju. Sve je to rađeno godinama na relaciji Sander-Faber-Bajić, a traje i danas.

I kad već spominjem mog dobrog poznanika pokojnog Ivu Pukanića, osjećam obvezu, časni Suđe, upoznati Vas s nekim mojim saznanjima, a koja se odnose na političke pritiske vezane uz samo pokretanje, tijek i trajanje ovog progona. Naime, dva mjeseca prije smrti Ive Pukanića, prilikom našega posljednjeg susreta, isti me je, pitajući kako ide moj sudski postupak, upoznao sa sadržajem razgovora koji je nekoliko dana ranije vodio s Glavnim državnim odvjetnikom, a u vezi mene.

Bajić mu se tom prilikom požalio kako je za cijelo vrijeme predistražnog i istražnog postupka bio izložen strahovitom pritisku određenih vladajućih političkih krugova koji su tražili da me nemilosrdno goni. No, rekao je, kako sada ti isti ljudi od njega traže da malo povuče «ručnu», a na što im je Bajić odgovorio da on to više ne može učiniti. Obrazložio je to na način da, nakon što ga je politika pritiskala da me goni, nakon što je sačinio optužnicu na način kako su tražili, sada slučaj Glavaš mora rješavati hrvatsko pravosuđe. Znam, da će netko reći da sada spominjem kao svjedoka, mrtvog čovjeka.

No ja to niti ne govorim da bi mi sudsko vijeće to uzelo kao nekakvu potvrdu istinitosti ovoga što iznosim, već jednostavno kao голу činjenicu što sam doživio. Uopće se ne opterećujem time, dali ćete mi to vjerovati ili ne. Moj prijatelj koji je tom razgovoru svjedočio, moja savjest i Bog su mi svjedoci da sam to doživio.

Istovremeno, dok se mene optuživalo kako prijetim potencijalnim svjedocima, Faber je nagova-

rao i pritiskao svoje znance i pojedince koje je mogao ucjenjivati, ne bi li lažno svjedočili protiv mene.

Tako se, čim je krenula kriminalistička obrada u drugoj polovini srpnja 2005. godine, sjetio svog srednjoškolskog klasića s milicajske akademije

Ljepojka Rukelja i nagovorio ga kako treba svjedočiti. Istina, Faberov klasić je i prije demokratskih promjena istjeran iz komunističke milicije kao pijanac i čovjek nasilničkog ponašanja, ali to nije bilo bitno. Bitno je bilo da želi svjedočiti kako mu se kaže.

Došavši u Osijek, Faber je sa sobom donio i pismo koje je «zaštićeni svjedok O6» uputio, sredinom lipnja 2005. godine, Ivi Sanaderu, Vladimiru Šeksu i Mladenu Bajiću, a u kojem se «zaštićeni svjedok O6» žalio, nakon što sam se ja razišao s vladajućom politikom, kako sam ga, dok sam bio župan Osječko-baranjski, nedužnog, progonio zbog kriminala u osječkoj tvrtki «OLT» i kako je nevin završio u zatvoru.

Odmah početkom kolovoza te 2005. godine, Faber se sastao s «zaštićenim svjedokom O6», prvo na privatnom ručku u Zagrebu, a nakon nekoliko dana u Osijeku gdje je i formalizirao njegov iskaz u vidu službene zabilješke. Da bi privolio budućeg «zaštićenog svjedoka O6» da pristane dati lažni iskaz kao hitnu istražnu radnju, trebalo je Faberu malo više vremena.

Naime, tek kada ga je Faber uspio uvjeriti da će mu srediti probleme oko njegova kaznenog postupka koji se vodi zbog gospodarskog kriminala, tada je «zaštićeni svjedok O6» pristao lagati, odnosno dati lažni iskaz i govoriti o nečemu o čemu nema pojma. Pričao je tada «zaštićeni svjedok O6» o onom o čemu je čitao iz Hedlovih tekstova, lažno je svjedočio kako je bio pripad-

nik tzv. «BOB»-a do 31. prosinca 1991. i kako sam mu ja bio zapovjednik.

Lažno je svjedočio i kada je tijekom istrage, ispitivan neskrivenog identiteta pod punim imenom i prezimenom, 24. studenog 2006. godine.

Isto se dogodilo i s Ivanom Ferencem, čovjekom koji je mislio da će mu Faber, ako posvjedoči ono što od njega traži, riješiti vojnu invalidsku mirovinu. Faber mu je to i obećao, ali mu nije rekao da onaj tko je bolovao od dječje paralize, ne može dobiti po toj osnovi vojnu invalidsku mirovinu.

Faber nije gubio vrijeme. Marljivo je listao popise pripadnika Hrvatske vojske i branitelja s osječkog područja uspoređujući ih s popisima osoba iz kaznenih evidencija i zaustavio se na čovjeku koji je, kako sam kaže, «ušpricao» vlastitu suprugu

iz uzija. Pogodan svjedok, pogodniji ne može biti. Tihomir Apari.

Nije uopće važno što nikada nije samnom bio u nikakvom kontaktu, bitno je da ispriča to što se od njega traži, a osim toga pogodan je i kao predsjednik Udruge branitelja oboljelih od PTSP-a. Pa i kad ga se uhvati u laži, lako će se to pravdati njegovim zdravstvenim stanjem.

S Nikolom Vasićem uistinu nemam potrebe opterećivati niti sebe, a niti vas, poštovano sudsko vijeće. Za njega mogu samo reći da je bio aktivni sudionik oružane pobune protiv RH, pravomoćno presuđen te da ga je Mladen Bajić iskoristio po već isprobanom splitskom šablonu progona hrvatskih branitelja.

Naime, nakon što je najprije 1991/92. godine Bajić kao vojni tužitelj progonio građane srpske nacionalnosti optužene za oružanu pobunu, iste te građane, nekada teroriste, desetak godina

kasnije, u funkciji glavnog državnog odvjetnika definira kao civile i koristi ih kao svjedoke za progone hrvatskih branitelja.

Neozbiljno je, a što se tiče iskaza svjedoka na koje se u dokazivanju optužnice poziva ŽDO, da ih sami karakteriziraju «vjerodostojnima u dijelu» i to upravo i isključivo u dijelu kada terete mene. Tako, primjerice, «zaštićenom svjedoku 06» priklanjaju povjerenje kada kaže da je bio pripadnik BOB-a i kada tvrdi da sam upravo ja bio njegov zapovjednik, odnosno zapovjednik BOB-a.

S druge, pak strane, ŽDO ignorira činjenicu da «zaštićeni svjedok 06» krivo navodi osobe koje su inkriminiranog dana bile u prostoru SNO, a što je dokaznim postupkom nedvojbeno utvrđeno i personalnim i materijalnim dokazima, ignorira činjenicu da svjedok ne zna gdje je bilo tijelo oštećenoga Vučkovića i druge činjenice koje su u suprotnosti, kako sa konkretnim događajem, tako i sa civilno-vojno-političkim ustrojem.

Tako primjerice «zaštićeni svjedok 06», u svom iskazu od 22. ožujka 2006. godine na stranici 3. odlomak 5, kaže: «Mogu reći da je Branimir Glavaš bio šef svih jedinica ZNG-a, osim dijela grada Osijeka pod nazivom Jug 2. On je o svemu vodio računa, držao pod nadzorom i zapovijedao po svim pitanjima, U to vrijeme nije bilo u Osijeku nikakvog predstavnika vlasti iz Zagreba, povjerenika ili nešto slično u političkom smislu. U vojnom smislu Branimir Glavaš je pretpostavljam bio podređen Zagrebu, ali ja ne znam kome i nije mi poznata hijerarhija zapovijedanja iznad Glavaša...»

Iz ovog dijela iskaza «zaštićenog svjedoka 06», vidljiva je sva laž iskaza ovog instrumentaliziranog svjedoka. On tvrdi da je bio pripadnik tzv. «BOB-a», da sam mu ja bio zapovjednik, da sam ja zapovijedao svim formacijama ZNG-a, a neupitno je utvrđen točan zapovjedni lanac i zapovjedna struktura od početka ustroja ZNG-a proljeća 1991., do 1992.g., koji govore potpuno drugačije.

Poseban «biser nad biserima» je lažna tvrdnja «zaštićenog svjedoka 06», kako u to vrijeme u Osijeku nije bilo nikakvog predstavnika vlasti iz

Zagreba ili povjerenika, kada je neupitno utvrđeno da su poslani iz Zagreba i rade i djeluju u to vrijeme, već u srpnju 1991. u okviru Regionalnog kriznog štaba za Slavoniju i Baranju, Vladimir Šeks i pukovnik Franjo Pejić, a od rujna i pukovnik Karlo Gorinšek, Milan Ramljak, Ivan Tarnaj, Andrija Hebrang itd.

U završnoj riječi na stranici 4, a gdje se ŽDO osvrće na vjerodostojnost svjedočenja krunskoga svjedoka Krunoslava Fehira nije točno da je isti mogao pristupiti u Zaštitnu četu 12. lipnja 1991. godine, a što je vidljivo iz dokumenta iz spisa. Naime, ista je mobilizirana tek 20. lipnja 1991. godine. Također nije točno, kako ŽDO navodi, da mu je rečeno da će iskaznicu moći dobiti tek kasnije, u rujnu. ŽDO svjesno izostavlja dio iskaza Krunoslava Fehira da iskaznicu nije mogao dobiti jer ih, kako je rekao, tada nije bilo.

Istina je da je SNO cijelo vrijeme raspolagao dostatnom količinom iskaznica, a Krunoslav Fehir iskaznicu nije dobio iz jednostavnog razloga jer kao maloljetnik nije mogao biti mobiliziran, niti je mogao biti pripadnik oružane formacije. Očito da se isti tamo nalazio, uz suglasnost i odobrenje njegova oca Josipa Fehira, a ne uz suglasnost mene kao sekretara SNO-a.

Naime, iz dokumentacije koja se nalazi u spisu vidljivo je da ja kao sekretar SNO-a zadužen za mobilizacije i popunu jedinica HV-a nisam dozvolio ulazak u jedinice HV-a maloljetnicima čak niti u studenom mjesecu 1991. bez pismene suglasnosti roditelja. To je vidljivo iz spisa u dokumentaciji na ime maloljetnog Josipa Barišića, a takve dokumentacije i mog pristanka u slučaju Krunoslava Fehira nema.

Također, iz dokumentacije priložene u spisu vidljivo je da sam kao sekretar SNO-a na zahtjev zapovjednika Štaba za istočnu Slavoniju i Baranju, pukovnika Franje Pejića, još 28. kolovoza 1991. izdavao vojne iskaznice o pripadnosti članovima njegova Zapovjedništva, s mojim potpisom ili faksimilom i pečatom SNO-a.

«Službene iskaznice» MUP-a RH koje su na prednjoj strani imale državne oznake, službeni broj

iskaznice i ime i prezime pripadnika pričuvnog sastava ZNG-a ili pričuvnoga policajca, a na drugoj strani «Ovlaštenje», gdje je, pored ostaloga pisalo : »Nosilac ove iskaznice ovlašten je, pod uvjetima predviđenim zakonom, utvrditi identitet, zadržati i privesti osobu nadležnom tijelu, ući u tuđi dom i druge prostorije i obaviti pretrage bez pismene naredbe.... Nosilac iskaznice ovlašten je držati vatreno oružje» Dakle, ja nikome od pričuvnih policajaca niti od vojnih osoba nisam trebao naređivati ni zapovjediti da nekome utvrde identitet, liše ga slobode, privedu, uđu u njegov stan, obave pretragu itd. itd. - jer je svaki to ovlaštenje ionako imao i moja mu naredba nije trebala.

Kako su pojedinci ta ovlaštenja koristili ne znam niti sam mogao znati, niti sam nad njihovim postupcima imao, a niti sam trebao imati nadzor. Ja sa svoje

strane, s obzirom na svoj položaj u civilnoj vlasti, a potom i u vojnoj vlasti, nisam imao ni ovlaštenja, ni moći, ni potrebe, naređivati ono na što je netko zakonom ovlašten, a posebice formirati nekakvu svoju privatnu vojsku, skupinu ili grupu.

Naročito želim istaći da su pripadnici MUP-a i ZNG-a navedena ovlaštenja mogli koristiti samo u zakonskim okvirima, a ne po vlastitom nahođenju u smislu zlouporabe datih im ovlaštenja.

Tko je utjecao, pritiskao, trgovao i brifirao svjedoke, ocijenite sami.

A što znači činjenica da sam ja kao dugogodišnji politički funkcioner iznimno uticajna osoba te da je to posebno utjecalo na iskaze svjedoka koji su dolazili iz Osijeka?

ŽDO tvrdi kako je većina tih svjedoka vodila računa da se ne zamjeri I-optuženiku koji očito i

sada ima utjecaj na sva zbivanja u osječkoj sredini. Pa molim vas lijepo zar bih se ja trebao sramiti činjenice da mi ljudi u mojoj sredini vjeruju? Zar bi se trebao sramiti činjenice da kao političar redovito pobjeđujem na izborima u svojoj sredini? Ne sramim se toga, već bi se ŽDO

trebalo zapitati nije li najblaže rečeno u teškoj zabludi, kada mi tovari takve monstruoze optužbe.

Kada se sve navedeno ima na umu, potpuno je smiješna tvrdnja ŽDO-a, kako «unatoč svim poteškoćama koje su pratile prikupljanje dokaza oni ipak smatraju da iz provedenih dokaza proizlazi da sam ja počinio kaznena djela» za koje me se tereti. Ta tvrdnja ŽDO-a nije ništa drugo do golog pokušaj skrivanja od javnosti činjenica da od čak dviju optužnica i dva spektakularna hapšenja nije ostalo ništa, osim ostaci, ostataka optužnice. A stvorili su takav medij-

ski pritisak da su, u odnosu na moje, optužnice u Nimberškom procesu 1945/46. godine izgledale kao prave dječje priče.

I zar bih ja danas trebao poricati da sam sudjelovao u organizaciji obrane Republike Hrvatske od samih početaka, odnosno od listopada 1990. godine kada je podijeljeno prvo oružje uglavnom pristašama HDZ-a?

Zar bih trebao tajiti da sam preuzimao oružje i dijelio ga u danima prijeteće velikosrpske agresije?

Zar je sporno što sam samostalno odlučivao tko će dobiti oružje? Zar sam trebao sazivati zbor građana pa o tomu raspravljati te nakon demokratski provedene rasprave donositi zaključke kome će se oružje dodjeljivati?

DORH svjesno manipulira činjenicom koju sam iznio u svojoj obrani o načinu nabavke i podjele

oružja i insinuira da sam te poslove obavljao ilegalno i bez znanja državnog vrha. To jednostavno nije istina. Činjenica je da sam sve to radio u velikoj konspiraciji, ali uz naloge i znanje državnog vrha. Zar je grijeh i ratni zločin imati ulogu i sposobnost, ali i hrabrost donositi odluke u to burno presudno povijesno vrijeme?

Svi, pa i ŽDO, moraju znati da su nesposobnost i kukavičluk u to vrijeme 1990/91. godine, bili ravni činu veleizdaje.

Netočna je tvrdnja ŽDO-a iz završne riječi da je «Zaštitna četa», odnosno kako ju nazivaju «formacija u okviru SNO-a Osijek... ustrojena na temelju odluke Izvršnog vijeća», već je točno da je ista ustrojena dokumentima Plana obrane bivše općine Osijek - Prijedlog plana popune od 4. prosinca 1985. godine, a odlukom i nalogom Izvršnog vijeća izvršena je od strane SNO mobilizacija, popuna ljudstvom i materijalno tehničkim sredstvima.

U zadnjem redu na drugoj stranici i na početku treće stranice završne riječi ŽDO kaže da SNO nije bio zadužen za popunu Zaštitne čete nego Štab TO Operativne zone. Nikada Štab TO, pa ni u starom Jugo sustavu nije imao ovlasti popune jedinica.

To je tendenciozna i bezobrazna manipulacija činjenicama. Osim toga ŽDO svjesno prešućuje da je Štab TO općine Osijek raspušten 10. lipnja 1991. godine. Podsjećam, toga je dana smjenjen dotadašnji komandant Štaba TO općine Osijek Jovan Mišljenović, a na njegovo mjesto imenovan je Mile Lulić.

Istoga dana svi zaposlenici TO-a, obzirom da se radilo o skupini djelatnika koji su odbili lojalnost hrvatskoj vlasti i ministru obrane Martinu Špegelju, prisilno su poslani na «godišnji odmor» tako da Štab TO, iako je formalno postojao, uopće nije funkcionirao niti je ikada više profunkcionirao.

Ubrzo nakon toga, izmjenjen je Zakon ONO-a kojim su Štabovi TO na cijelom području RH i ukinuti. Dakle, jedina osoba koja je u tom trenutku predstavljala taj tzv. Štab TO bio je novopostavljeni zapovjednik Mile Lulić.

Istovremeno, tijekom lipnja i srpnja mjeseca 1991. godine uspostavljene su nove linije ustroja budućih obrambenih snaga RH tako da su štabovi TO, kao naslijeđe propalog političkog i vojnog ustroja bivše države potpuno nestali.

Sva dokumentacija o smjenama u tadašnjem Štabu TO Općine Osijek nalazi se u spisu, no to ne prijeći ŽDO da ju zlonamjerno ignorira.

Da zaključim, jedino legalno tijelo izvršne vlasti koje je temeljem zakona bilo ovlašteno za donošenje takovih i sličnih odluka vezanih za pitanje obrane u ratnim i uvjetima neposredne ratne opasnosti bilo je upravo Izvršno vijeće općine Osijek. Dakle, tvrdnja ŽDO i pozivanje na članak 71. Zakona o općenarodnoj obrani te Štabu TO operativne zone, apsolutno je neodrživa zbog toga što se taj Zakon, zbog specifičnih okolnosti svakodnevnog bujanja oružane pobune u ugroženom dijelu Osijeka i istočne Hrvatske nije mogao primjenjivati.

Da je politička i sigurnosna situacija u različitim dijelovima Hrvatske bila različita govore i mnogi dokumenti priloženi u spis, a sudsko vijeće želim podsjetiti na samo jedan, a to je depeša ministra Špegelja od 29. lipnja 1991. godine u kojoj je sekretarima SNO-a dao naputke o pravilima ponašanja pripadnika Zbora narodne garde.

U toj je depeši ministar izričito naglasio da o sadržaju iste možemo obavijestiti predsjednika Skupštine općine i ostale subjekte vlasti, dakle i Izvršno vijeće, samo ako u njih, mi - sekretari SNO-a, imamo povjerenje!

Taj dokument je ključan u oslikavanju uvjeta i okolnosti u kojima su se provodile obrambene pripreme novo stvorene države. Teško je danas i zamisliti težinu i odgovornost obavljanja posla, kada se o ključnim potezima nije smjelo obavijestiti ili upoznati ponekad i svog nadređenog i pretpostavljenog u civilnoj hijerarhiji vlasti. To je danas, nakon proteka gotovo dvadeset godina, jednostavno ne shvatljivo. No, na svu sreću u izvršnoj vlasti općine Osijek, postojalo je međusobno puno povjerenje i suradnja.

Ne stoji ni tvrdnja ŽDO da nije funkcionirao Zajednički štab obrane osnovan 30. lipnja 1991. godine, niti je tijekom dokaznog postupka ta

tvrdnja potvrđena. Naročito ne stoji, kako je to u svom svjedočenju 1. srpnja 1991. godine iskazao smijenjeni ministar unutarnjih poslova RH Josip Boljkovac, a na što se ŽDO poziva. Poznato je da je Boljkovac bio isključen iz najužeg kruga suradnika predsjednika RH Franje Tuđmana cijelu prvu polovinu 1991. godine, a u smislu donošenja nekih strateških državnih i političkih odluka. O tome je svjedočio potpredsjednik ratne Vlade RH zadužen za unutarnju politiku dr. Milan Ramljak.

ŽDO nije dokazalo činjenično niti na bilo koji drugi način moje zapovjedne ovlasti kao ni paušalnu tvrdnju o navodnim privođenjima civila u prostorije SNO i tzv. garaže SNO-a. Još jednom podsjećam da SNO i nije raspolažao nikakvim garažama, već je riječ o nizu od sedam garaža u dvorištu Općinske skupštine Osijek, a koje su bile pod ingerencijom Službe za zajedničke poslove Skupštine općine Osijek.

Svi navodi koji se odnose na protuzakonita privođenja i tzv. garaže SNO-a, a prema svjedocima na koje se ŽDO poziva - Fehir, Zbožil, Rukelj, Bill, Flauder, - temelje se na iskazima osoba koje o tomu nemaju nikakvih saznanja i ne poznaju strukturu i način funkcioniranja općinskih organa uprave, SNO-a, kao i način funkcioniranja izvršnih i predstavničkih tijela općine, osobito u uvjetima rata ili neposredne ratne opasnosti. Ova tvrdnja ŽDO-a izrečena je samo s jednim ciljem - da u ovom opsežnom spisu od deset tisuća stranica pokuša zavarati sudsko vijeće kako od «šume ne bi vidjelo drvo».

Moje zapovjedne ovlasti i političku moć u inkriminiranom razdoblju ŽDO prije svega temelji na iskazima svjedoka (Zdravko Pejić, Ladislav Bognar, Mato Šalinović, Goran Flauder, Danijel Bog-

danović, Snežana Berić i Josip Boljkovac), ali i na dokumentaciji o osnivanju Zaštitne čete. Upravo tom dokumentacijom na koju se poziva ŽDO u smislu navodnog dokaza o mojim zapovjednim ovlastima i političkoj moći, ja sam dokazao suprotno.

Priloženom dokumentacijom, a koja se odnosi na osnivanje Zaštitne čete dokazuje se samo da sam ja u svojstvu sekretara SNO-a izvršavao svoje radne obveze u smislu mobilizacije i popune iste, kao i drugih postrojbi ZNG-a i MUP-a za područje općine Osijek u inkriminiranom razdoblju.

Člancima i publikacijama iz navedenog vremena, a koji su glavno dokazno sredstvo ŽDO-a protiv mene, ne dokazuje se apsolutno ništa i ne mogu se prihvaćati kao činjenični dokazi. Jednostavno, radi se o gomili senzacionalističkih i propagan-

dnih «žuto» intoniranih tekstova tiskanih iz dva motiva - propagandno psihološkog djelovanja u ratnim okolnostima, ali i bolje prodaje, odnosno stjecanja profita.

ŽDO spominje i neke naputke, odnosno upute sekretara SNO-a pripadnicima ZNG-a i MUP-a na formacijskom rasporedu, kako kažu, u Zaštitnoj četi, a čime nastoje dokazati da sam kao civil, zapravo izdavao zapovjedi vojnog karaktera, što nije točno.

Riječ je o dokumentima kojima se daju upute za postupanje i ponašanje pripadnicima ZNG-a i rezervnog sastava MUP-a na formacijskom rasporedu u Zaštitnoj četi općine Osijek, odnosno naputcima i utvrđivanju pravila ponašanja uniformiranih osoba u objektima Skupštine općine Osijek budući da je u istima svakodnevno radilo više od 500 civilnih općinskih službenika i kroz čije je urede dnevno cirkuliralo više stotina građana-

stranaka. Dakle, ti se dokumenti ne mogu tretirati kao zapovjedi već isključivo kao obvezujuće pravilo ponašanja u kompleksu zgrada SO Osijek. ŽDO se poziva na dokument od 25. srpnja 1991. koji naziva Naputak sekretara SNO, nastojeći stvoriti dojam kako se radi o vojnoj zapovjedi, odnosno da sam u inkriminirano vrijeme imao zapovjedne ovlasti nad Zaštitnom četom.

Spomenuti dokument nije nikakva zapovijed niti se tako može tretirati već je obični naputak o provedbi konkretne Zapovjedi zapovjedništva ZNG Klasa: 8-01/91-01/03 Ur broj.: 512-01-91-3 od 25 srpnja 1991. potpisanoj od zamjenika ministra unutarnjih poslova Slavka Degoricije i zapovjednika ZNG-a RH general pukovnika Martina Špegelja. Navedeni dokument nalazi se u spisu.

ŽDO se s istom namjerom, dakle lažnog dokazivanja moje zapovjedne odgovornosti, poziva na još dva dokumenta.

Prvi dokument je nalog sekretara SNO-a pripadnicima ZNG-a i rezervnog sastava MUP-a na formacijskom rasporedu u SNO Općine Osijek od 1. kolovoza 1991. godine, a do kojeg je došlo temeljem Izvanrednog izvješća Centra za obavješćivanje Općine Osijek broj 1123/1/91 od 1. kolovoza 1991. godine upućen u 9.45 sati iz SNO-a Osijek u Hrvatski Sabor u Zagrebu.

Istim izvješćem sekretar SNO-a, koji se u tom trenutku nalazio u Saboru, obaviješten je o napadu na mjesto Dalj, okupaciji Erduta i Aljmaša te nužnosti evakuacije velikog broja stanovnika tih mjesta. Radi se o dokumentu kojim se ne nalažu nikakve vojne aktivnosti već se radi o civilnim obrambenim pripremama vezanim uz posljedice okupacije tog područja, a što je bilo u domeni SNO-a, štaba Civilne zaštite, mjesnih zajednica i gospodarskih subjekata.

Iz ovog dokumenta je vidljivo da sam kao sekretar SNO-a, u skladu sa svojim ovlastima, aktivirao cjelokupni sustav obrambenih priprema. Podsjećam sudsko vijeće da je toga dana, a o čemu je putem televizijskih snimaka svjedočila cjelokupna hrvatska i svjetska javnost, organizirana

evakuacija više tisuća izbjeglica - žena, djece i starca - šlepovima rijekom Dunavom i Dravom u Osijek.

Dakle, logično je da je o tim događanjima obaviješten sekretar SNO-a, jer je moj posao bio i civilna logistika u aktivnostima zbrinjavanja ratnih stradalnika u takvim izvanrednim okolnostima kakve su bile 1. kolovoza 1991. godine.

Drugi dokument je dopis sekretara SNO-a upućen Općinskom štabu Civilne zaštite, a radi prihvata vojnika, oficira i civilnih osoba na službi u JNA. Dokument je nastao 15. rujna 1991.g. u vrijeme početka serije pada vojarni JNA, a nakon čega je trebalo osigurati prihvata, smještaj, zbrinjavanje, prehranu i svaku drugu pomoć istima. Taj su posao trebali zajedno odraditi Odsjek za obrambene pripreme SNO i Općinski štab Civilne zaštite.

Ujedno naglašavam da je terminologija «nalažem» ili «nalog» bila uobičajena u komunikaciji SNO-a i drugih nositelja obrambenih priprema. Dakle, ni ovim se dokumentom na koji se poziva ŽDO, ne dokazuje moja zapovjedna uloga. Posebno je groteskno da ovakav dopis usmjeren na izrazito humanitarna pitanja ŽDO smatra jednim od najčvršćih dokaza za ratni zločin. Tim dokumentima, ali i niti jednim jedinim dokumentom ili drugim materijalnim dokazom ŽDO nije dokazalo da sam ja kao sekretar izdavao vojne zapovjedi, niti pismene, a niti usmene.

Sramno je i beskrajno pokvareno od strane DORH-a lagati i u završnoj riječi tvrditi na str. 28. pokušavajući osporavati iskaz i vjerodostojnost svjedočenja Srećka Lovrinčevića, ratnog predsjednika —

Naime, DORH tvrdi da isti prilikom svoga svjedočenja 29. svibnja 2008. godine nije uz veliki broj dokumenata koji je sa sobom na svjedočenje, donio i između ostalog i dokument naredbu o imenovanju Nikole Jamana za zapovjednika Zaštitne čete, od 21. lipnja 1991., što je najobičnija laž.

Naime, istina je da je Srećko Lovrinčević prilikom svoga svjedočenja donio ukupno 109 dokumenata koje je želio predočiti Vijeću, međutim

sudsko vijeće je u spis uložilo samo «specifikaciju» od 109 dokumenata, a iz koje je vidljivo da se na toj specifikaciji navodi pod rednim brojem 37, i nalazi dokument o postavljenju Nikole Jmana za zapovjednika Zaštitne čete.

Osim specifikacije, koja je uložena u spis, predsjednik vijeća dao je sve dokumente (109) mojim braniteljima, da ako smatraju da neke dokumente žele predložiti kao dokaz, da isto učine. Sve navedeno, moguće je provjeriti uvidom u Zapisnik od 29. svibnja 2008. godine.

Posebno je tendenciozna tvrdnja predstavnika ŽDO-a iz završne riječi od 16. travnja 2009. godine izgovorena nekoliko puta, a naročito na stranici 18., gdje se pokušava dokazati teza da sam ja kao «I-optuženik u inkriminirano vrijeme bio zapovjednik jedne bojne, a ne civilna osoba odnosno

sekretar Sekretarijata za narodnu obranu» i to osmrtnicom Zorana Brekala objavljenom u Glasu Slavonije od 19. rujna 1991. godine. ŽDO iz potpisa osmrtnice, a u komu stoji - Branimir Glavaš, njegova Bojna i Interventni vod - smatra da je to dokaz da sam ja zapovjednik i to svoje privatne vojne formacije.

Međutim, ŽDO namjerno jednu privatno danu osmrtnicu, nakon 18 godina, pokušava prezentirati vijeću kao dokaz da sam svojim imenom u potpisu potvrdio svoj zapovjednički status. Osim toga, navod «njegova bojna» ŽDO pokušava pripisati meni, dakle mojoj privatnoj formaciji.

To jednostavno ne stoji jer se iz riječi «njegova bojna» jasno zaključuje da se radi o vojnoj formaciji kojoj je pripadao sam pokojnik, budući je potpisan i interventni vod kojem je isti i moguće pripadao.

Iz same brojčane oznake kojim je signirana osmrtnica (br. 5001) vidljivo je da je ta osmrtnica naručena potpuno privatno od strane nekoga od njegovih suboraca, budući da ta oznaka u internom poslovanju «Glasa Slavonije» znači da je ta ona objavljena besplatno.

Da su motivi ŽDO-a bili zlonamjerni, kao u ostalom i u nizu drugih njihovih navoda kako tijekom ovoga sudskog postupka, tako i u konkretnom slučaju, potvrđuje jedna druga osmrtnica objavljena u istom broju «Glasa Slavonije», na ime pokojnog Zorana Brekala.

Naime, iz te osmrtnice koja je sastavni dio ove završne riječi vidljivo je da je Zoran Brekalo pripadnik Rezervnog sastava Zbora Narodne garde RH te da je osmrtnica i objavljena od strane jedinog ovlaštenog tijela, tj. zapovjedništva Zbora Narodne garde.

Da je osmrtnica službeno naručena i plaćena od strane naručitelja zapovjedništva ZNG-a, potvrđuje i broj u desnom uglu osmrtnice, 1163. Uspoređujući jednu i drugu osmrtnicu, jasno se razlikuje koja je službena, a koja privatna. Ignoriranjem i skrivanjem službene osmrtnice zapovjedništva ZNG-a koja je objavljena istog dana, jasno se razotkriva namjera ŽDO-a da obmane sudsko vijeće, a mene dodatno neosnovano tereti.

Optužnica Vojnog tužilaštava u Beogradu, koja je stupila na pravnu snagu 21. kolovoza 1992. u kojoj me se tereti da sam zajedno s Vladimirom Šeksom i Ivanom Vekićem odgovoran zbog činjenja krivičnih djela genocida i to što sam u svojstvu ovlaštenih predstavnika organa vlasti Republike Hrvatske i čelnih ljudi u stranci HDZ-a za Slavoniju i to kao sekretar za NO u Osijeku činio ta kaznena djela, samo je starija sestra ove današnje optužnice pisane u Zagrebu.

Formulacije poput, vršenje zastrašivanja, fizičke likvidacije, neovlašćeni pretresi stanova, pljačka imovine Srba, vršenje nezakonitih privođenja, fizičko i psihičko zlostavljanje i likvidacije, sistematski planirano i organizirano delovanje, itd. itd...., identične su optužujuće formulacije srpskog agresorskog i okupatorskog pravosuđa iz 1992. godine, formulacijama koje koristi Bajićevo Državno odvjetništvo danas u Hrvatskoj državi.

I kolege Mladena Bajića iz saveznog Vojnog tužiteljstva u Beogradu, upravo zahvaljujući činjenici da protiv mene nemaju nikakvih dokaza još te daleke 1992. godine, na dugo i naširoko raspredaju o mom autoritetu, a optužnicu grade upravo na mom tzv. neprikosnovenom političkom autoritetu.

No, za razliku od DORH-a koji tvrdi da sam tijekom Domovinskog rata imao svoju privatnu vojku, Jugoslavensko Vojno tužiteljstvo mi u tzv. rušenju ustavno pravnog poretka SFRJ, nije s toliko zloće montiralo optužnicu jer mi barem priznaje legitimitet, citiram, «ovlaštenog predstavnika organa vlasti Republike Hrvatske», pa makar i za njih, u tzv. ustaškoj državi.

Priče o autoritetu koji je proisticao iz političke moći i ovlaštenja koja sam imao, formulacije su iz optužnice beogradskih tužitelja i identične su formulacijama iz optužnice i izgovorene završne riječi, njihovih kolega, gospode zamjenika ŽDO iz Zagreba. Iz svega toga vidljivo je da im je zadatak bio identičan, tj. po političkom nalogu prvo iz Beograda, a nakon toga iz Zagreba pod svaku cijenu me optužiti. Za razliku od Beogradske, iako podignuta iz istih motiva, Zagrebačka je optužnica došla 17. godina kasnije.

Za razliku od Srbije koja je od optužnice odavno odustala, moja država koju sam i ja stvarao, me goni kao najvećeg zločinca i državnog neprijatelja broj 1.

Posebno je za mene uvredljiva tvrdnja predstavnika ŽDO-a, da se ja kao I-optuženi sada u situaciji trajanja ovoga sudskog postupka, odričem svoje uloge i funkcije tijekom 1991.godine. Uvredljive su i dosjetke i primjedbe u stilu suradnika i pulena DORH-a Drage Hedla, kako nešto ne že-

lim priznati, naravno, zato da bi od sebe otklonio kaznenu odgovornost.

Da bi DORH pokušao dokazati moju odgovornost za zločine koji su neupitno počinjeni, najmanje dvadesetak puta je kroz svoju završnu riječ provukao teze o mojoj silnoj moći i političkom utjecaju, a pri tome se pozivajući citirajući Ladišlava Bognara i moju navodnu izjavu «kako sam ja gospodar života i smrti u Osijeku», te «kako sam ja zakonodavna, izvršna i sudska vlast». Bognar tvrdi da sam tu izjavu dao preko radija «žuta podmornica», a prema riječima zlonamjernog svjedoka Flaudera, inače Bognarova glasnogovornika za vrijeme kratkog trajanja njegova mandata, župana, isto sam rekao novinarima Butkoviću, Kuljišu i medijskom tajkunu Nini Paviću. Te tvrdnje su najobičnije izmišljotine i laži, Bognara i Flaudera.

Govoreći o Bognarovom svjedočenju, a radi pokušaja davanja uvjerljivosti takvom svjedoku, DORH naglašava kako se radi o svjedoku koji je sveučilišni profesor, zaboravljajući pri tome da je učeni glupan, često puta gluplji od glupana nezalnice.

Neprekidnim provlačenjem teza kroz optužnicu i završnu riječ DORH-a, poput, citiram: ...»koristeći svoju političku moć, u potpunosti je kontrolirao, nametnuo sebe kao vrhunski autoritet, imao je veliki politički utjecaj, kao politički lider HDZ-a mogao je imati utjecaj, imao je neograničenu moć, politička moć i utjecaj I-optuženog Branimira Glavaša, imao je vodeću ulogu i u vojnim strukturama, nastojao je dominirati i tim segmentom vlasti,» itd. itd...., optužba, osim upornog isticanja mog autoriteta, želi dokazati i da se odričem i bježim od činjenice da sam uživao ugled.

Bez namjere ulaženja u analizu i citiranja saslušanih svjedoka čiji bi mi iskazi išli u prilog pobijanja optužnice, jer bi mi za to trebalo barem još dodatnih stotinu stranica teksta završne riječi, neka mi bude dozvoljeno da citiram samo jednu rečenicu jednoga svjedoka.

Radi se o svjedoku s kojim se nisam politički slagao, a kojega je ŽDO neosnovano spominjalo i

isticalo u svojoj završnoj riječi kao svjedoka koji mi kao optuženom šteti.

Radi se o svjedoku Zdravku Pejiću, bivšem čelnom čovjeku Službe državne sigurnosti i SZUP-a u Slavoniji i Baranji. Pejić je u svom iskazu od 12. rujna 2006. godine pred istražnim sucem govoreći o našem neslaganju rekao: «U to vrijeme gospodin Glavaš je bio potrebniji obrani Osijeka jer je on mobilizirao i objedinjavao obranu, bio je kohezivni element, i u to vrijeme i moralni stup grada Osijeka.» Svjedok Zdravko Pejić je isto ponovio i 30. svibnja 2008. godine prilikom davanja iskaza na glavnoj raspravi kada je između ostalog rekao: »... a osim toga u to vrijeme Glavaš je bio moralna snaga građana u Osijeku»

U dva je navrata u svojoj završnoj riječi ŽDO omalovažilo odluke institucija hrvatske države. Prvo je ignoriralo presudu Okružnog suda u Osijeku, a kojom je Nikola Vasić pravomoćno presuđen kao sudionik oružane pobune protiv RH te ga okarakteriziralo civilom. Također, ŽDO ne priznaje dokumente MORH-a, a vezano uz moj ratni put. Oni koji bi trebali biti prvi u borbi za obranu zakonitosti, upravo ovim primjerima pokazuju koliko ne poštuju sustav za koji bi se trebali zalagati kroz svoj rad.

O upotrebljivosti transkripta kao dokaza koji bi trebali vjerodostojno oslikavati tadašnju situaciju na bojištima diljem Hrvatske, najbolje je svjedočio dr. Milan Ramljak, potpredsjednik Vlade zadužen za unutarnju politiku. Naime, prema riječima Milana Ramljaka ti transkripti nisu pokazatelji realnog stanja u državi i slike u ratnim područjima već su rezultat loše informiranosti i većim dijelom dezinformiranosti obavještajnih službi kao i posljedica djelovanja stranih obav-

ještajnih službi na prostorima Hrvatske u ratnim uvjetima.

ŽDO iz transkripata iščitava tezu kako sam bio problematičan u obnašanju svoje dužnosti, a Ramljak ih demantira tvrdnjom - da je to istina, Glavaš ne bi bio unapređivan, nego sankcioniran.

Koliko su transkripti uvjerljivi kao vjerodostojan pokazatelj stanja najbolje oslikava citat iz transkripata od 20. studenoga 1991. godine (str.9/1/VM), dakle dva dana nakon pada Vukovara, citiram izjavu Josipa Manolića: «Ja se sjećam .. da je jedna mjesna zajednica, ova u Šestinama, čitav jedan kamion ispekla kolača i da je jedan čovjek odvezao to u Vukovar i predao to ljudima u Vukovaru. To znači da blokade nije bilo ako kamion sa kolačima može otići u Vukovar.» Mislim da ovo ne zaslužuje nikakav komentar.

Upravo ove riječi potvrđuju kakva je konfuzija i neinformiranost u to vrijeme vladala u Hrvatskoj, pa i među najvišim državnim dužnosnicima.

I daljnja je argumentacija kojom ŽDO nastoji dokazati moju krivnju apsurdna. Primjerice, prilog mojoj krivnji, prema ŽDO-u, je i činjenica da sam 1. prosinca 91. godine dobio čin bojnika. Upravo je taj 1. prosinac i dodjela čina bojnika najbolji demanti svih onih podmetanja na sjednici Vrhovnog državnog vijeća, jer da je to bila istina zasigurno me ne bi pripala čast da u skupini prvih 50 časnika iz cijele Hrvatske budem unaprijeđen u čin bojnika.

Nastojeći dokazati moju krivnju ŽDO, a što je krajnje degutantno, apostrofira činjenicu da je 15. studenoga 91. godine tada glavni inspektor HV-a Martin Špegelj odsjeo kod mene u Europske avenije 11, a ne kod Eduarda Bakareca, tada

zapovjednika obrane grada, ili kod Franje Čebića, tada načelnika Štaba obrane grada, što bi prema ŽDO-u bilo logično.

Dozvolit ćete da general zbora i glavni inspektor HV-a ima pravo samostalno odlučiti i odabrati kod koga i gdje će prespavati u ratnom Osijeku koji je te noći zasulo stotine granata. Dapače, činjenica da je general Špegelj odabrao mene kao svoga domaćina govori suprotno od onoga što ŽDO pokušava dokazati. Činjenica je da je upravo tom gestom Špegelj dokazao da on kao glavni inspektor HV ima puno povjerenje u mene i kao čovjeka i kao vojnika.

Poštovano sudsko vijeće!

Budući da Državno odvjetništvo u pomanjkanju argumentacije protiv mene, a kako bi dokazalo moju izravnu zapovjednu odgovornost ili barem tzv. neizravnu zapovjednu odgovornost, poseže za upornim tvrdnjama o mojoj neupitnoj političkoj moći, dozvolite mi da se osvrnem i na to s nekoliko riječi.

Ne pada mi na pamet negirati niti bježati od činjenice da sam bio javna i značajna politička osoba tih ratnih godina, s autoritetom, ugledom pa i političkom moći kako to ŽDO tvrdi. To je činjenica na koju sam ponosan, a s ništa manjim ugledom i autoritetom živim i radim u svom gradu i danas, unatoč činjenici da se protiv mene vodi ovaj kazneni postupak s tako monstruoznim optužbama.

Valjda Vam i to nešto govori! Zar je zločin biti osoba kojoj se vjeruje i u koju se vjeruje? Zar je to argumentacija ŽDO-a koja će uvjeriti sudsko vijeće da sam ja odgovoran za zločine koji su se, na žalost, događali u ratnom Osijeku, ali i u drugim dijelovima Hrvatske pa i onima koji nisu bili zahvaćeni ratom? Uvjeren sam da nije i neće!

A kako i s kim smo se branili te ratne 1991. godine? Branili smo se kako smo znali i umjeli. Kao što je rekao svjedok Milan Ramljak, u to vrijeme stari sustav državne uprave se raspadao i raspao, a novi još nismo bili izgradili.

Nakon prvih demokratskih izbora 1990. godine i nadolazeće srpske agresije, gradili smo sustav

nove demokratske vlasti s onim što smo imali - i u kadrovskom i u materijalnom smislu. Naročito nama na istoku Hrvatske to nije bio lak posao. Malo je bilo stručnih, odlučnih i odanih ljudi koji su se stavili u službu Domovine, u odnosu na prevelik broj i snagu onih koji su bili i ostali u sustavu nove vlasti, ali nisu bili iskreni i istinski odani ideji izgradnje hrvatske samostalnosti.

Sustav se obrane temeljio i gradio na onima koji su to iskreno željeli raditi i onima koji su to radili samo da bi sačuvali svoje stečene pozicije u vlasti. Obrana se ustrojavala s onima koji su bili kadri i sposobni biti stupovi obrane i nositi se s tom zadaćom i na onima koji to nisu. Ovih drugih, dakle onih koji nisu bili kadri i sposobni, a o odatnosti i povjerenju u njih da i ne govorimo, bilo je daleko više.

I što mi je kao osobi s političkim autoritetom i ugledom preostalo? Pobjeći iz boja, pravdajući se kao desetine tisuća onih koji su pobjegli iz Osijeka, u duhu one poznate dosjetke, da se onaj koji pobjegne, može boriti drugi puta? Ili ostati? Treće mogućnosti nije bilo, isto kao što ne bi bilo prilike boriti se taj, neki drugi puta.

I zato sam kao osoba s političkim ugledom i autoritetom u svojoj sredini, ali i kao osoba kojoj je politički i državni vrh vjerovao, na razvalinama starog obrambenog sustava, gradio taj novi obrambeni ustroj i to sa onim kadrovskim potencijalom koji smo imali.

A, njega je bilo malo. Osim značajnog broja onih koji su istinski željeli braniti Domovinu, ali nisu bili vični tome poslu, bio je i veliki broj onih koji su znali, ali im se nije moglo i niti smjelo vjerovati. I zato sam kao osoba s visokim stupnjem političke odgovornosti morao motriti i izvješćivati državni vrh o svim problemima i nedostatcima s kojima sam se susretao. A najveći problemi na koje sam nailazio bili su nesposobnost ili izdaja. I jedno je i drugo bilo podjednaka opasnost koja je prijetila i ozbiljno ugrožavala izgradnju i uspješno funkcioniranje sustava obrane od velikosrpske agresije, koja je te 1991. godine, bila u žestokoj ofanzivi.

I upravo o tim problemima na koje smo nailazili, o pukotinama u obrani grada redovito sam izvješćivao državni vrh.

Da bi sudsko vijeće moglo dobiti što vjerniju sliku u kakvoj smo situaciji bili tijekom studenog 1991. godine, želim vas upoznati s do sada nepoznatim detaljima za koje smatram da su bili presudni za uspješnu i herojsku obranu grada Osijeka.

U vrijeme kada sam obnašao dužnost pomoćnika zapovjednika obrane grada Osijeka zaduženog za koordinaciju s teritorijem, načelnik SIS-a Mirko Grošelj pozvao me da s njim obiđem ugrožene linije obrane grada. Namjera mu je bila da se osobno uvjerim u loše stanje obrane i o tome izvijestim politički državni vrh.

Kada sam se uvjerio da je stanje zabrinjavajuće, u studenom, nakon pada Vukovara, izvijestio sam državni vrh o složenosti situacije. Na koncu i o tome je govorio svjedok Milan Ramljak, koji je iskazivao kako je u to vrijeme i sam predlagao predsjedniku Tuđmanu smjenu vojnog vrha u Osijeku.

Želim upoznati sudsko vijeće s jednim detaljom iz studenog 1991. godine koji će zorno prikazati stanje u ratnom Osijeku, kada smo definitivno dobili potvrdu kraja vukovarske agonije. Tada je načelnik štaba Zapovjedništva obrane grada Osijeka Franjo Čebić došao izvijestiti gradonačelnika Osijeka dr. Zlatka Kramarića da je ZOG donijelo odluku o evakuaciji preostalih stanovnika iz okruženog ratnog Osijeka.

Bio je to na brzinu sazvan sastanak predstavnika ZOG-a sa civilnom vlašću nekoliko dana nakon pada Vukovara kada se obruč agresorske srpske vojske oko Osijeka stezao. Na tom sastanku, uz gradonačelnika Kramarića, predsjednika Izvršnog vijeća Srećka Lovrinčevića, sekretara za urbanizam Ivana Štarka, šefa Službe za zajedničke poslove Ksenije Zbožil, uz načelnika stožera Zapovjedništva obrane grada Franju Čebića, bio sam i ja u funkciji sekretara obrane i pomoćnika zapovjednika obrane grada zaduženog za kontakte sa javnošću.

Nakon što je Franjo Čebić iznio odluku Štaba Zapovjedništva obrane grada, a predstavnici civilne vlasti uz svjetlost debele voštane svijeće

pognute glave u dubini i sigurnosti podruma tadašnje Općinske skupštine na Trgu Ante Starčevića šutnjom takvu odluku i prihvatili, oštro sam se takvoj odluci usprotivio. Obrazložio sam da evakuacijom preostalih civila iz grada svaki daljnji otpor i obrana Osijeka gubi smisao.

Tvrdio sam da mi, iako svjesni svih slabosti i nedostataka naše obrane, prema javnosti i neprijatelju moramo djelovati samouvjereno i tvrditi da ćemo, ako su branitelji Vukovara uspjeli uništiti 200 tenkova i transportera, uspjeti u našoj obrani okruženog Osijeka uništiti dva puta više neprijateljskih tenkova te da povlačenje iz grada ne dolazi u obzir.

Zauzeo sam se za primjenu koncepcije obrane grada borbom do posljednjeg čovjeka i odlučno sam se suprotstavljao sprovođenju te zamisli načelnika Štaba Zapovjedništva obrane grada. I ako je to inkriminacija koja mi se stavlja na teret i dokaz da sam kao I-optuženi «vodio glavnu riječ u organizaciji obrane grada u studenom i prosincu 1991.g.» ja ju prihvaćam. Ako je to zločin, ja ga prihvaćam i preuzimam odgovornost za njega.

Isto tako koncem studenog 1991. godine Zapovjedništvo operativne zone Osijek donijelo je odluku da zbog vlastite sigurnosti izmjesti sjedište tog Zapovjedništva iz Osijeka u Našice. Ne samo da je donijelo odluku, već je i uredilo novo zapovjedno mjesto za tu najvišu regionalnu vojnu instancu.

Svjestan značenja takve odluke i svih štetnih posljedica za obranu grada Osijeka i potencijalnu opasnost raspada cjelokupnog obrambenog sustava u gradu, odlučno sam se suprotstavio namjeri evakuacije Zapovjedništva operativne zone u Našice.

O tim i takvim namjerama, kako Štaba ZOG-a, ali i Zapovjedništva operativne zone Osijek izvijestio sam 6. prosinca 1991. ministra obrane RH Gojka Šuška, ali i načelnika Glavnog stožera HVA generala Antona Tusa. I to se nije dogodilo. Ne zato što to ja nisam dozvolio, već jer je to zabranjeno odlukom s najvišeg političkog i vojnog vrha.

I, ako je i ovo još jedna od potvrda da sam u studenom i prosincu 1991. godine kako kaže državno odvjetništvo «vodio glavnu riječ u organizaciji obrane grada», a to mi se uzima kao otežavajuća okolnost i potvrda da sam činio zločin, iako ga nisam činio, niti toga događaja se ne odričem.

Što sam trebao raditi tijekom studenog i prosinca 1991. godine? Prešutiti pojedine krive odluke pojedinaca pa makar mi bili i hijerarhijski nadređeni i prepustiti sudbinu svojih sugrađana i sudbinu svoga grada pogibelji ili biti korektiv krivim prosudbama? Za mene nikada nije bilo dvojbe, uvijek sam odabirao ovo drugo, ne pitajući za cijenu koju danas plaćam.

Zar sam trebao dozvoliti da zbog takvih ponekad i kukavičkih odluka lokalnog vojnog vrha tisuće mojih sugrađana budu izloženi egzodusu ili ne daj Bože klaonici nadolazećih pobješnjelih četnika ili se tome usprotiviti?

Za mene je bilo logično usprotiviti se tim i sličnim odlukama koje su neizbježno vodile u daljnju katastrofu pa makar dolazile i s meni nadređenih pozicija.

I suprotstavljao sam se neodlučnosti i kukavičlukom onih kojima je bila povjerena sudbina desetaka tisuća građana i branitelja moga grada, ali ne nasilnim metodama kako to moji progonitelji žele dokazati, već institucionalno.

Postoje i dva dokumenta iz tog vremena iz kojeg se to daje iščitati, a dostavljam ih u prilogu ove moje završne riječi. Oni svjedoče o tomu da sam o svemu što se događalo izvješćivao državno vrhovništvo i po političkoj i po vojnoj liniji. Zar je to dokaz moje umiješanosti i odgovornosti za zločine koji su se, na žalost, dogodili? Zar bi se ja u tim trenutcima kaosa i neizvjesnosti i da sam želio, imao vremena baviti sastavljanjem nekakvih lista za maltretiranje, uhićivanje i likvidaciju, u političkom i vojno-obrambenom smislu, potpuno nevažnih ljudi? Uvjeren sam da mi vjerujete, da ne bi!

I samo ŽDO iscrpivši svu kvazi argumentaciju o mojoj ulozi za vrijeme Domovinskog rata kaže: »garant zaštite građanskih osoba... upravo su

zapovjednici vojnih postrojbi neovisno o tomu jesu li oni stvarni zapovjednici, dakle civilne osobe sa zapovjednom odgovornošću ili formalni zapovjednici», a čime nastoji dokazati kontinuitet moje zapovjedne odgovornosti, a ujedno i krivnju za djela koja mi se stavljaju na teret.

Siguran sam da sam i ovim primjerima dokazao da sam i kao civilna i kao vojna osoba poštovao hijerarhiju, da s moje strane nije bilo nikakvih dvostrukih linija zapovijedanja, već da su se odluke donosile u okvirima institucija sustava u skladu s važećim zakonodavstvom, ali i međunarodnim konvencijama.

Poštovano sudsko vijeće!

I da se vratim u devedesete godine ponovno bih učinio isto. Znam da pognutu glavu sablja ne sječe, ali nisam i neću pred nepravdom i pred moćnicima pognuti glavu. Nisam kriv i za svoja sam uvjerenja bio, štrajkom glađu, spreman umrijeti. Na kraju, i smrt može biti ljudska obrana časti, jer moja je životna vodilja načelo da tko časnoumre, ljudi ga pamte stotinu godina, a onoga tko bez časti živi zaboravljaju i rođena djeca.

Ovo je jedina istina u ovom postupku i kada se netko u budućem vremenu pozabavi ovim policijskim, političkim i sudskim progonom, zaključit će da su ovdje razvidna dva fenomena.

Prvi je moć onih koji - zbog razloga koji se lako naslućuju - progone svoje političke neistomišljenike i osobne protivnike, koristeći sva naoko legalna sredstva moći jedne izvršne vlasti.

Drugi fenomen je, možda, jer ja to ovoga trenutka ne znam, ali ćemo vrlo brzo svi saznati, sablast pravne zablude, koja se po tko zna po koji put nazire u hrvatskim sudnicama. Naravno, ne od jučer, nego stotinama godina unatrag. Ali, tada su u sudnicama bile sluge tuđih ideologija i nama stranih ciljeva, tada nismo sudili sebi, što tu sablast samo donekle, ali ipak opravdava.

Godinama su mediji o meni opisivali ono što sam radio, iako o tome što sam radio nikada nisam znao niti nazočio. Mediji su mi presudili, proglasili me bez Suda ratnim zločincem. Pokušali su

uništiti mene i moju obitelj, moje prijatelje i političke suradnike, osramotiti Osijek i uništiti u meni usađenu ideju o slobodi hrvatskog naroda u vlastitoj državi. Pokušali su preko mene oblatiti Domovinski rat kao zločinački, hrvatskog generala kao zločinca, hrvatskog političara kao mafijaša i silnika.

Stojim ovdje pred vama časni Sude, stojim uspravan, dostojanstven i snažan uvjeren da sam časno obavio povijesnu zadaću hrvatskog naroda, a to je stvoriti slobodnu i neovisnu Republiku Hrvatsku, državu svih građana koji u njoj žive.

Upravo onako kako sam svim svojim bićem i srcem sudjelovao u stvaranju demokratske Hrvatske i sada na kraju, pred ovim časnim Sudom izjavljujem da nisam kriv. I nakon presude koju ćete donijeti moja savjest će i dalje biti ispunjena povijesnim vremenima Domovinskog rata kao svetosti i svjetlosti moje savjesti.

Ovo je ne samo bit moje obrane jer ja sam, kao i tisuće drugih «živio među određenim da ginu», bitke smo dobivali očajem i na pepelu mrtvih stvorena je Hrvatska država.

Čast mi ne možete oduzeti, ona se može samo izgubiti. A ja ju izgubio nisam. Moja je čast moj život, oboje su u jedno srasli. Uzmete li mi čast, moj život niste spasili. I zato ću biti slobodan. A slobodan ću biti jer mi je savjest čista.

I završit ću ovo moje izlaganje kako sam ga i započeo na istražnom ročištu održanom 1. lipnja 2006.godine:

«Časno sam u koordinaciji s najvišim državnim vrhom sudjelovao u stvaranju, naoružavanju i obrani hrvatske države. Ako je to moja krivnja spreman sam odgovarati. Ako je zločin braniti svoj grad i domovinu, bit ću i jesam ratni zločinac».

Završna riječ branitelja Branimira Glavaša, odvjetnika Dražena Matijevića

ponedjeljak, 27. travnja 2009.

Gospodine predsjedniče vijeća, gospođe suci,

ono što se zadnjih godina događa u Republici Hrvatskoj, ono što se ovoga časa odvija pred vama i u čemu svi mi ovdje nazočni sudjelujemo u različitim ulogama, nije se u dosadašnjoj povijesti čovječanstva nikada dogodilo. Nikada niti jedna vlast, niti jedna država nije progonila, zatvarala i sudila svoje branitelje i svoje osloboditelje zbog navodnih ratnih ili sličnih zločina. Pokretanjem takvih kaznenih postupaka kao što je ovaj Republika Hrvatska je postala tragičnim povijesnim unikatom.

Želim naglasiti da kao branitelj optuženog Branimira Glavaša u ovom postupku, kao pravnik i odvjetnik, ali i kao običan građanin sa svojom ljudskom savješću i razboritošću ne prihvaćam onu ispraznu frazu toliko omiljenu među određenim političarima i u određenim medijima koja

glasi: zločin je zločin i krivac za svaki zločin mora biti kažnjen bez obzira tko je on i na kojoj se strani borio. Kada to ne bi bila isprazna fraza ne bi se moglo dogoditi da u Hrvatskoj nije pokrenut i ne vodi se kazneni postupak ni protiv jednog jedinog zapovjednika bivše JA, kao ni protiv jednog jedinog državnog ili stranačkog dužnosnika iz Srbije ili Crne Gore iako su bili odgovorni za pokretanje napadačkog, osvajačkog rata, što je već samo po sebi zločin protiv međunarodnog prava, iako su taj rat povelili s unaprijed najavljenom namjerom provedbe genocida, iako su genocid i provodili na područjima koja su bili zauzeli, iako su u svojem nadiranjju počinili bezbrojne zločine protiv civilnog pučanstva, protiv ranjenika i bolesnika i protiv ratnih zarobljenika. Kada to ne bi bila isprazna fraza ne bi se moglo dogoditi da u nekoliko stotina kaznenih postupaka, pokrenutih radi stvarno počinjenih ratnih zloči-

na svih vrsta, ratni zločini budu prekvalificirani u kaznena djela oružane pobune pa onda ti postupci obustavljeni temeljem Zakona o oprostima. Kada to ne bi bila isprazna fraza ne bi se moglo dogoditi da članovi tzv. vlada tzv. RSK, čija su dva predsjednika pravomoćno osuđena kao ratni zločinci pred sudom u Haagu, sudjeluju u radu najviših tijela državne vlasti ove zemlje, da vode političke stranke, ili da - kao vrhunac - jedan od najzloglasnijih među njima bude čak pozvan iz Beograda za svjedoka u postupku protiv hrvatskih generala.

Zato je posve očigledno da pokretanje ovog postupka nije nikakav iskaz dosljednosti u provođenju pravde, već čisti politički akt koji ima dva usporedna cilja..

Prvi je cilj ukloniti s političke pozornice i iz javnog života osobu Branimira Glavaša - čovjeka koji je svojim osebujnim političkim djelovanjem, od same pojave na političkoj pozornici bio i ostao trnom u oku svih onih koji nikada nisu htjeli Republiku Hrvatsku, ali i onih koji su doduše htjeli Republiku Hrvatsku, ali takvu koja će služiti njihovim osobnim interesima, a ne hrvatskom narodu.

Drugi je cilj bio da se kroz ovaj postupak i kroz još neke slične kaznene, a zapravo političke postupke, najzaslužniji heroji Domovinskog rata prikažu i pokažu kao ratni zločinci, a slavni Domovinski rat kao zločinački rat. Tako će hrvatski branitelji uvrijeđeni, uplašeni i poniženi biti gurnuti na marginu društvenih i političkih zbivanja pa takvi ne će smetati vladajućim krugovima u provedbi bilo kakvih nakana. S druge strane takvim prividnim kaznenim postupcima dodatno ćemo se dodvoriti onoj famoznoj "međunarodnoj zajednici" kojoj smo već žrtvovali naše najistaknutije vojskovođe i ratne heroje. Očekivanje onih koji su nadahnuli i pokrenuli takve postupke je bilo da ćemo takvi, maleni, poniženi, raskajani nad svojim "grijesima", nad "mračnom stranom svoje nedavne prošlosti", pokorni, podatni, ponizni i nadasve jeftini, lakše ući, ili bolje rečeno - uvući se, ili upuzati u velike međunarodne asocijacije kakve su NATO i EU.

Kada otvoreno tvrdim da se cijeli ovaj postupak ne temelji ni na činjenicama, potvrđenim vjerodostojnim dokazima, a ni na pravnim propisima, već isključivo na političkoj volji, za takvu svoju tvrdnju, koju uostalom iznosim od samog početka ovog postupka, imam čvrste i nepobitne argumente.

Politički proces odlikuje se sa tri temeljna svojstva po kojima se razlikuje od pravog, kaznenog postupka.

Dražen Matijević, odvjetnik

Prvo je put i način na koji takav proces nastaje. Takvom procesu prethodi određena medijska hajka protiv budućih okrivljenika. Najprije se putem medija u javnosti stvara određeno uvjerenje i određeno raspoloženje upereno protiv onoga ili onih koje se namjerava optužiti. Bez ikakvih dokaza i bez ikakvih postupovnih temelja nagađa se o njihovom uhićenju pa se uhićenje priziva, pospješuje i zahtijeva od sudbenih tijela, jer u svijesti puka uhićenje je temeljni dokaz o krivnji.

Zatim se naklapa se o njihovim bezbrojnim nedjelima i odmah licitira s mogućim kaznama. Tako se stvara privid da je sve ono što slijedi zapravo sasvim logična i sasvim legalna posljedica nečega što je praktički opće poznato.

Potom slijedi druga odlika takve vrste kaznenog postupka, a to je dirigirano i u pravilu nezakonito prikupljanje prividnih dokaza, bilo prije, bilo poslije uhićenja i konačno podizanje optužnice koja se ne temelji na dokazima prikupljenim u

istraži, već isključivo na pretpostavkama, bez obzira što te pretpostavke nisu ničim potvrđene.

Treće bitno svojstvo političkih procesa jest to da se oni ne temelje na stvarnim činjenicama već se okrivljenicima stavljaju na teret događaji u kojim oni nisu sudjelovali i kaznena djela koja oni nisu počinili, a pripisuju im se svojstva koja oni nemaju. To se sve u optužnici podvede pod odredbe neke od Ženevskih konvencija i dodanih im protokola te pod odgovarajuće odredbe bivšeg Osnovnog krivičnog zakona RH, bez ikakve brige o tomu da se na takve događaje i takva kaznena djela te odredbe uopće ne mogu primijeniti.

Ovaj kazneni postupak bio je već prije službenog početka, a pogotovo od početka istrage, obilježen upravo navedenim svojstvima. Najprije je kroz medije, a preko izjava različitih tobožnjih uglednika, sustavno širena teza o ratnom Osijeku kao "gradu slučaja". U toj hajci mi, koji smo branili Osijek, ali braneći Osijek branili i cijelu Hrvatsku, nismo imali nikakve prilike ni mogućnosti da javnosti kažemo istinu.

Oštrica je od samog početka bila uperena protiv osobe Branimira Glavaša. Još je tijekom vremena koje je prethodilo otvorenoj agresiji na RH, a osobito u vrijeme te agresije, Branimir Glavaš bio osoba koja je neprijateljima RH i napadačima na RH bila posebno mrska. On je bio ona osoba koja je prije mnogih drugih u ovoj zemlji osjetila i pretpostavila da raspad Jugoslavije koji je bio neminovan, ne će proći bez oružane borbe. S Gazimestana i Ušća stizale su jasne i nedvosmislene poruke o tomu što čeka Hrvatsku i hrvatski narod ukoliko se drzne iskoristiti svoje ustavno pravo na izdvajanje i odcjepljenje od ostatka Jugoslavije i uspostavljanje svoje neovisnosti. Milošević, Kadijević, Šešelj, Adžić, Rašković, Babić, i mnogi drugi ideolozi i zagovornici poznatog nam Garašaninovog "načertanija" nisu skrivali svoje namjere da Hrvatsku izbrišu sa zemljopisne karte, a hrvatski narod izbrišu s lica zemlje, ili, ukoliko im to baš ne pođe sasvim za rukom da Hrvatsku amputiraju do crte Virovitica, Karlovac, Karlobag i da barem na tom, prete-

žitom dijelu Hrvatske provedu svoju zamisao o osvajanju i genocidu.

U okruženju tada još moćne jugoslavenske tajne policije i još moćnije JA sa njenom kontraobavještajnom službom - glasovitim KOS-om, Branimir Glavaš je još 1990.g. počeo prikupljati oružje potrebno za obranu i, što je još važnije - ljude spremne da oružje uzmu u ruke i suprotstave se JA u budućem sukobu. Objektivni promatrači procjenjivali da se mogućnost Hrvatske da se obrani može matematički izraziti sa - limes nula. Obnašajući dužnost sekretara u tadašnjem sekretarijatu za narodnu obranu Branimir Glavaš je uspio pred nosom moćnog armijskog garnizona u Osijeku ustrojiti i naoružati nekolicinu onih najhrabrijih i Hrvatskoj najodanijih ljudi, i time stvoriti zametak onoga što će tijekom Domovinskog rata prerasti najprije u Zbor narodne garde, a zatim u Hrvatsku vojsku.

Ne čudi da mu to nikako ne mogu oprostiti ostaci poraženih političkih i vojnih snaga u Srbiji, kao ni isti takvi preostali u Hrvatskoj. Čudi samo to da takav čovjek nije zasut počastima i odličjima u državi koju je branio i stvarao, već ga se proganja i naziva zločincem, pri čemu sjena nepravedno pripisanih mu zločina pada na sve hrvatske branitelje, na cijeli Domovinski rat, na Republiku Hrvatsku i konačno na cijeli hrvatski narod.

Izmjenjena optužnica stavlja na teret Branimiru Glavašu počinjenje ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 biv. OKZRH. Pri tomu se poziva na odredbe IV ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i na odredbe II dopunskog protokola o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba.

S obzirom da se radi o vrlo teškoj optužbi bilo bi logično da je optužba pitanju pravne kvalifikacije posvetila dužnu pozornost. Moglo se očekivati da će tom pitanju biti posvećen značajan dio završne riječi zastupnika javne optužbe. Na žalost, izuzev ponavljanja onoga što je već napisano, a bez ikakve pravne argumentacije, o tomu nije bilo rečeno baš ništa.

Prije raščlambe pitanja primjenljivosti IV ženevske konvencije, a pogotovo II dopunskog protokola, potrebno je obratiti posebnu pozornost na samu polaznu osnovu optužnice.

Određujući razdoblje u kojem su počinjeni navodni ratni zločini optužnica navodi da je to bilo - citiram: "...u vrijeme obrane grada Osijeka od oružanih napada tzv. JNA i paravojskih postrojbi pobunjenog dijela lokalnog srpskog stanovništva na u s t a v n o - p r a v n i p o r e d a k R H...".

Kako treba razumjeti takvo polazište optužbe ? Što to u njoj zapravo piše ?

Piše da je od srpnja do kraja prosinca 91. g. trajao napad na grad Osijek i grad Osijek se branio od takvog napada. Nasuprot tomu ovaj narod zna da je predmetom napada bila Republika Hrvatska, a ne grad Osijek. Grad Osijek je samo imao nesreću da se među prvima, odmah poslije Vukovara, našao na putu osvajačkih postrojbi i bio izložen njihovim pokušajima da preko njega nastave svoj planirano pobjedonosni put do obala Sutle, Kupe i Dragonje.

Čudno je da ni danas, osamnaest godina od tog tragičnog vremena optužba ne priznaje da se Hrvatska branila od osvajačkog pohoda druge države, već stvari prikazuje kao neku vrstu malo šireg, ali ipak lokalnog oružanog sukoba neke tzv. JNA i nekih para-vojnih pobunjeničkih postrojbi, s nekakvom Glavaševom oružanom postrojbom kojoj su tijekom vremena nadijevana različita imena !

Koga su to napadale tzv. JNA i pobunjenici napadajući grad Osijek? Prema optužnici predmet napada bio je ustavno-pravni poredak RH ! Što to znači ? To znači da predmet napada nije bila Republika Hrvatska, već samo njen ustavno-pravni poredak, a to znači da se nije radilo o napadačkom, osvajačkom ratu, već o pokušaju državnog udara, jer se državni udar definira upravo kao napad na ustavno-pravni poredak neke zemlje.

Naravno da opisano posve neprihvatljivo polazište postavlja ujedno temelj sasvim pogrešne i neodržive pravne kvalifikacije sadržane u optužnici.

Drugi teški nedostatak optužnice, gledano s procesno pravnog gledišta jest u mehaničkom nabrajanju navodnih povreda nekih odredba IV ženevske konvencije i II dopunskog protokola u opisu kaznenih djela, a da se uopće ne vidi kojim je to konkretnim postupkom povrijeđena koja odredba Konvencije ili Protokola i kako je povrijeđena.

Rečeno rječnikom ZKP-a takav opis kaznenog djela sadržan u optužnici, ukoliko bi bio presudom usvojen, doveo bi do očigledne bitne povrede odredaba kaznenog postupka, jer bi takva izreka bila u toj mjeri nerazumljiva da ju uopće ne bi bilo moguće ispitati.

Ako je optužnica stavila optuženicima na teret kršenje odredaba međunarodnog prava, bila je dužna pored navođenja nekih odredaba Konvencije ili Protokola navesti i kako i zašto pojedini postupak optuženika, ili pojedina radnja predstavljaju kršenje tih odredaba.

Razlog takvom nedostatku optužnice nije teško otkriti. Događaji opisani u optužnici nisu ratni zločini pa je zato nemoguće te događaje na logičan, zakonit i jasan način podvesti pod odredbe međunarodnog prava.

Više je pravnih razloga zbog kojih je pravna kvalifikacija sadržana u optužnici posve neodrživa.

Optužnica najprije tvrdi da su Branimir Glavaš i ostali optuženici postupali suprotno odredbama čl. 3 st. 1 toč. a) spomenute IV ženevske konvencije, pa je potrebno vidjeti prije svega koga štiti navedena Konvencija. Pozivanjem na odredbe čl. 3 Konvencije optužnica nije čine postojanje međunarodnog ratnog sukoba na tlu Hrvatske. Naime, odredbom čl. 2 Konvencija je svoje djelovanje ograničila na međunarodni oružani sukob, tj. na objavljeni ili neobjavljeni rat. Nasuprot tomu u čl. 3 određena su minimalna pravila zaštite civila i u onim oružanim sukobima koji nemaju međunarodni karakter, dakle na građanske ratove i njima slične sukobe unutar neke zemlje. U Hrvatskoj se tijekom 1991.g. odvijao pravi međunarodni oružani sukob, pravi rat. Bio je to do-

duše neobjavljeni, ali IV ženevska konvencija u svojem čl. 2. naglašuje da će se ona primjenjivati ne samo u ratu koji nije objavljen, već i u slučaju kada jedna od zaraćenih strana niti ne priznaje da je u ratu. Rat koji se odvijao u Hrvatskoj bio je napadački, osvajački, dakle agresivni rat koji su pokrenule Srbija i Crna Gora kao ostatak Jugoslavije, a Hrvatska se kao nova samostalna država branila od takvoga napada. Ne moram valjda podsjećati na televizijske snimke tenkova JA koje stanovnici Beograda i nekih drugih gradova u Srbiji cvijećem ispraćaju na pohodu prema Hrvatskoj. Nitko u bivšoj JA nije tajio ni skrivao zašto i za koga ratuje. Opće su poznate činjenice čije su postrojbe osvajale hrvatske krajeve, čije se oružje pri tomu koristilo, otkuda i tko je tim postrojbama davao političke i vojne ciljeve. Uostalom, na nekoliko sudova u europskim zemljama pred kojima se sudilo nekima od počinitelja ratnih zločina na tlu Hrvatske i BiH, kao i pred ICTY-em u Haagu nije uopće bilo dvojbe o tomu da je rat u Hrvatskoj bio međunarodni oružani sukob. Ako je bilo tko o tomu imao još bilo kakve dvojbe onda su takve dvojbe definitivno riješene Deklaracijom Sabora RH od 13. 10. 2003.g.

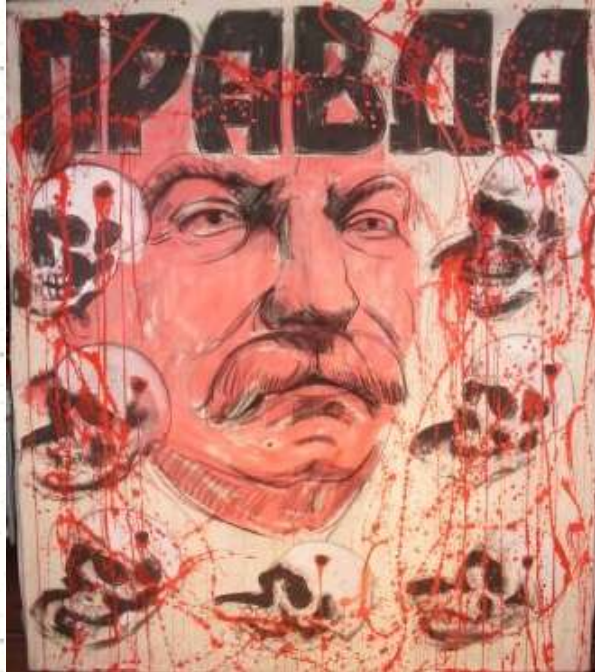
(Citat).

Prema tomu na događaje koji su se zbivali na tlu Hrvatske tijekom 1991.g. uopće se ne mogu primjenjivati odredbe čl. 3 Konvencije, jer se one odnose na sasvim drugu vrstu oružanih sukoba. Međutim, o nekim drugim odredbama Konvencije i te kako se mora voditi računa. Zato je prije svega potrebno vidjeti koje to građanske osobe u vrijeme rata štiti međunarodno pravo, odn. odredbe Konvencije. Naime, nema sumnje da se zaštita međunarodnih pravnih normi ne proteže na sve građanske osobe koje se zateknu

u prostoru na kojem se vodi rat.

Zatim treba vidjeti od čega su zaštićene građanske osobe u vrijeme rata.

Konačno treba vidjeti na kojem prostoru građanske osobe imaju zaštitu koju im pruža Konvencija.

Tražeći odgovor na prvo postavljeno pitanje naći ćemo ga u čl. 4 Konvencije. U st. 1. toga članka rečeno je:

"Ova Konvencija štiti osobe koje se u slučaju sukoba ili okupacije u bilo kojem trenutku i na bilo koji način nađu u vlasti stranke sukoba ili okupacijske sile čiji nisu državljanjani."

Vrlo jednostavno - očigledno je da Konvencija ne pruža zaštitu vlastitim državljanima ma od djelovanja vlastitih oružanih snaga, grupa ili pojedinaca. Tu zaštitu vlastitim građanima pružaju ustav i zakoni vlastite države i državna tijela koja zakone neposredno provode i primjenjuju. Konkretno to znači, da ukoliko su žrtve nekog nasilnog čina pojedinca, grupe, policije, vojske, nekog državnog dijela i sl. vlastiti državljanjani, primjenjuje se kazneni zakon, a ne Konvencija. Počinitelji takvih kaznenih djela ne čine ratne zločine, pa ne mogu ni odgovarati za ratni zločin, već mogu odgovarati za ono kazneno djelo koje su počinili. To može biti ubojstvo, razbojništvo, nanošenje teških tjelesnih ozljeda itd. Njihova kaznena odgovornost temelji se na odredbama kaznenog zakona, a na tim odredbama temelji se i zaštita žrtava takvih kaznenih djela.

Ovo razlikovanje posebno je važno. Kada Konvencija ne bi točno odredila tko pripada u krug zaštićenih osoba mogla bi nastati paradoksalna situacija. Naime, moglo bi se dogoditi da svako nasilno kazneno djelo počinjeno za vrijeme trajanja rata bude kvalificirano kao ratni zločin, a svi dobro znamo da tako nije i ne može biti.

Prema tomu, sve ono što je opisano u optužnici ne predstavlja i ne može predstavljati ratni zločin, jer su žrtve ubojstva navedenih i opisanih u optužnici svi odreda bili državljani RH, pa ne pripadaju u krug građanskih osoba određen čl. 4 st. 1 Konvencije.

Bez obzira što nakon ovakvog odgovora na prvo postavljeno pitanje više ne bi ni trebalo dalje osporavati pravnu kvalifikaciju iz optužnice, jer je ona time potpuno osporena i srušena, nije na odmet razmotriti i daljnja pravna pitanja.

Tražeci odgovor na drugo pitanje - od čega su to zaštićene građanske osobe u vrijeme rata - naći ćemo ga najprije u čl. 120 OKZRH, a to je upravo onaj članak na kojem se temelji i optužnica. U tom članku je rečeno da će za ratni zločin protiv civilnog stanovništva odgovarati onaj tko kršeći pravila međunarodnog prava naredi da se izvrši napad na civilno stanovništvo, naselje, pojedine civilne osobe ili osobe onesposobljene za borbu, ili tko to učini. Ključna riječ je *n a p a d*, pa valja provjeriti što pod pojmom - napad - podrazumijeva Konvencija ili odgovarajući dopunski Protokol.

S obzirom da se optužnica na nedopustiv način odnosi prema Domovinskom ratu pozivajući se posve pogrješno na odredbe čl. 3 Konvencije i na II dopunski protokol, koji se oboje odnose na međunarodne ratne sukobe, treba vidjeti što o tomu kaže taj II dopunski protokol. U čl. 13. II dopunskog protokola određeno je od čega su građanske osobe i civilno stanovništvo zaštićeni, pa je u st. 1. rečeno da uživaju opću zaštitu od opasnosti koje proizlaze iz *v o j n i h o p e r a c i j a*. Zatim je u st. 2. istaknuto pravilo koje se u svakoj prilici mora poštivati, a ono glasi:

"Niti civilno stanovništvo kao takvo, ni građanske osobe ne smiju biti predmetom napada."

Pojam napada II dopunski protokol ne određuje, no s obzirom da su sve Ženevske Konvencije, kao i pripadajući im Protokoli jedinstveni izvor međunarodnog prava, definiciju napada moguće je naći u bilo kojem od tih dokumenata. Takva definicija nalazi se u čl. 49 I dopunskog protokola - onog čija bi primjena jedino dolazila u obzir, ka-

da bi u obzir uopće dolazila primjena međunarodnih pravnih normi. U st. 1 navedenog članka stoji:

"*"Napadi"* znače čine nasilja protiv protivnika (trebalo bi - neprijatelja), bilo da su ti čini napadački ili obrambeni."

Da ne bi bilo nikakve sumnje o tomu kada dolazi do primjene odredaba I protokola u st. 2 istog članka je navedeno:

"Odredbe ovog protokola glede napada primjenjuju se na sve napade, bez obzira na to na kojem se području izvode, uključujući državno područje koje pripada strani u sukobu, ali koje je pod kontrolom protivničke strane."

Iz toga slijedi da vlastiti građani na području koje nije okupirano i nije pod kontrolom neprijateljske strane, već je pod nadzorom vlastite civilne vlasti, jednostavno ne mogu biti predmetom one vrste napada od koje su građanske osobe u vrijeme rata zaštićene odredbama Konvencije i Protokola.

Ono što je opisano u optužnici očigledno ne odgovara onomu što piše u čl. 120 OKZRH, kao niti u IV Ženevskoj konvenciji, ni u jednom od dva dopunska Protokola. Oštećenici, koji su svi listom bili državljani RH nisu bili predmetom napada, a osobe koje su nad njima počinile ubojstva nisu to učinile ni u kakvoj vojnoj operaciji usmjerenoj protiv neprijatelja.

Nadalje optužnica navodi da su optuženici postupali suprotno odredbama čl. 4 st. 1 i st. 2 toč. a) II dopunskog protokola, pa je potrebno vidjeti što stoji u tim odredbama. Već je rečeno i dovoljno naglašeno da se bez obzira na sve druge činjenice i okolnosti pojedinih događaja, na događaje u Hrvatskoj 1991.g. ne može primjenjivati II dopunski protokol jer se taj Protokol odnosi na nemeđunarodne oružane sukobe, a ovdje se odvijao međunarodni ratni sukob. Međutim, vrlo je lako utvrditi da se na događaje opisane u optužnici ne odnose ni odredbe tog protokola na koje se optužnica pogrješno poziva.

Odredba čl. 4 st. 1 II dopunskog protokola općenita je odredba kojom su propisana temeljna

jamstva za takvo postupanje svih sudionika ne-međunarodnog oružanog sukoba pri kojem će se poštivati čast, osobnost, uvjerenje itd. svih drugih te da će se u svakoj prilici postupati čovječno. Odredba čl. 4 st. 2 toč. a) samo konkretizira ono što je općenito navedeno u st. 1., pa kaže kako je:

"u svako doba i na svakom mjestu" zabranjeno nasilje protiv života, zdravlja i sl., a osobito su zabranjena ubojstva, mučenja, sakaćenja i sl."

No, ubojstva, mučenja sakaćenja i sl. zabranjena su i odredbama Kaznenog zakona ili prijašnjeg OKZRH, pa pošto do ubojstava koja se navode u optužnici nije došlo prilikom nikakvih vojnih operacija, nisu se dogodila prilikom napada na neprijatelja, niti prilikom obrambene vojne operacije u sukobu s neprijateljem, nisu se dogodila ni na okupiranom području RH, već su se dogodila na području pod punim nadzorom civilne državne vlasti RH i izvan područja odvijanja bilo kakvih vojnih operacija, to se na takve događaje ne mogu primijeniti ni odredbe IV ženevske konvencije, ni bilo kojeg Protokola.

Optužnica se također poziva i na čl. 5 st. 3 II dopunskog protokola. Treba reći da je pozivanje na tu odredbu skrajnje čudno. Naime u st. 1 čl. 5. II dopunskog protokola rečeno je da će se uz odredbe iz čl. 4 poštovati i neke daljnje odredbe u odnosu na osobe koje su lišene slobode iz razloga vezanih uz oružani sukob, bilo da su internirane ili zatočene. U st. 3 istog članka određeno je da se ima postupati čovječno i s onim osobama koje nisu internirane, ni zatočene, ali je njihova sloboda ograničena iz razloga vezanih uz oružani sukob.

Oštećenici navedeni u optužnici nisu bili ni internirani, ni zatočeni, niti je njihova sloboda bila

ograničena s obzirom na oružani sukob. Radi se o žrtvama pojedinih ubojstava, a ne o osobama koje bi bile lišene slobode zbog postojećeg ratnog sukoba. Sve su to bili slobodni građani koji su svi živjeli slobodno, slobodno se kretali gradom, koliko je to u ratnim prilikama uopće bilo moguće i od kojih su većina do časa ubojstva radili na svojim radnim mjestima. Prema tomu na te osobe se ni na koji način ne odnose odredbe čl. 5 II dopunskog protokola.

Konačno, optužnica stavlja na teret optuženicima i kršenje odredbe čl. 13 st. 2 istog tog II dopunskog protokola. Teško je razumljivo i vrlo je čudno pozivanje optužbe na tu odredbu. Najprije je potrebno vidjeti što je uopće regulirano čl. 13 II dopunskog protokola.

U st. 1 doslovce stoji:

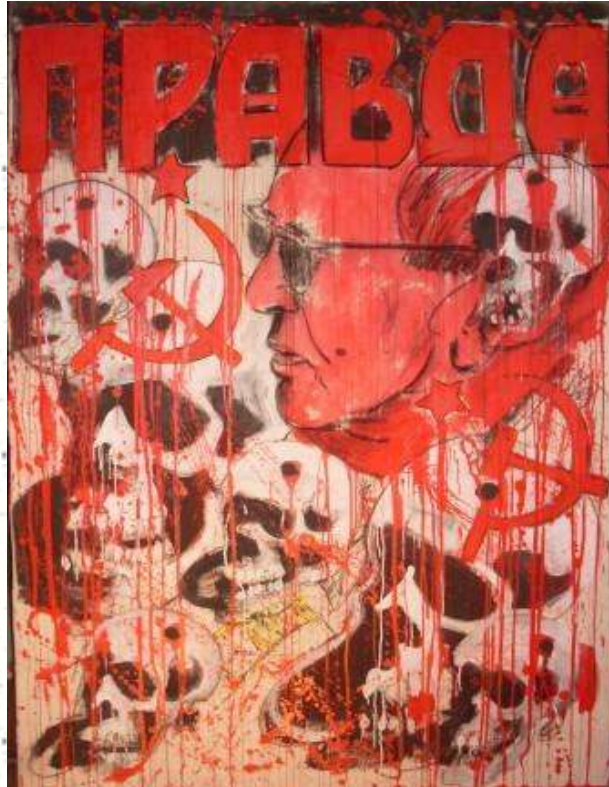
"Civilno stanovništvo i građanske osobe uživaju opću zaštitu od opasnosti koje proizlaze iz vojnih operacija.", pa dodaje:

"Radi ostvarenja te zaštite slijedeća se pravila moraju poštovati u svakoj prilici:

Tek nakon toga slijedi st. 2 na koji se optužnica poziva, a taj glasi:

«Niti civilno stanovništvo kao takvo, ni građanske osobe ne smiju biti predmetom napada. Zabranjeni su čini nasilja ili prijetnje nasiljem kojih je glavna svrha terorizirati civilno stanovništvo.»

Što su to vojne operacije znaju i mala djeca, pa nema razloga da se tumačenjem toga posebno bavimo. Svakomu je jasno da odvođenje i ubojstvo neke osobe nije i ne može biti nazvano vojnom operacijom. S druge strane već je rečeno što se u pojmovniku Konvencije i Protokola smatra napadom. Pošto događaji koje opisuje optužnica ne predstavljaju vojnu operaciju pri kojoj bi

bio izveden napad na neprijatelja, već potajne pojedinačne postupke neidentificiranih počinitelja, odredbe čl. 13 II dopunskog protokola kao da su zalutale u optužnicu.

Nakon ovakve raščlambe pravne kvalifikacije sadržane u optužnici i odredaba IV ženevske konvencije i II dopunskog protokola na koje se optužnica poziva, slijede tri logična i jasna zaključka.

Prvo - događaji opisani u optužnici ne mogu biti kvalificirani kao ratni zločini, jer osobe koje su bile žrtvom pojedinih kaznenih djela ubojstava n i s u osobe koje štite odredbe Konvencije i Dopunskih protokola. To su bili građani i državljani RH, koje štite odredbe Ustava i zakona RH, a ne norme međunarodnog prava.

Drugo - ubojstva koja su počinjena nisu počinjena u okolnostima na koje se odnose odredbe Konvencije i Protokola. Ta ubojstva nisu počinjena prilikom nikakvih vojnih operacija, niti prilikom bilo kakvih napada upravljenih protiv neprijatelja, a samo u tim okolnostima dolaze do primjene odredbe Konvencije i Protokola.

Treće - činjenica da optužnica navodi povrede odredaba Konvencije i II dopunskog protokola koje se sve odnose na nemeđunarodne oružane sukobe, pa se uopće ne mogu primijeniti na Domovinski rat, kao i činjenica da se čak niti te odredbe ne mogu primijeniti na događaje opisane u optužnici, pokazuju potpunu pravnu neutemeljenost takve optužnice.

To bi u pravnoj državi bio više nego dovoljan razlog da svi optuženici optuženi takvom, pravno neutemeljenom i neodrživom optužnicom, budu oslobođeni od optužbe.

Kada se radi o činjeničnim navodima optužnice u dijelu koji se kolokvijalno naziva "selotejp", a o kojem dijelu ću nastavno govoriti, želim na samom početku istaknuti da ne ću slijediti način obrane svih optuženika u ovom postupku, već ću tvrdoglavo ustrajati na temeljnim načelima kaznenog postupka. Svi optuženici kao i moj branjenik, suočeni sa neobičnom, činjenično nelogičnom, pravno neodrživom, ali skrajnje teškom i

skrajnje opasnom optužbom, upustili su se u dokazivanje svoje nevinosti. Suprotno tomu ja nemam namjere podsjećati sud na bezbrojne dokaze izvedene tijekom ovog postupka iz kojih se minucioznim slaganjem pojedinosti dolazi do prave istine čime se dokazuje nevinost svakog od optuženika.

Na ovom mjestu moram se osvrnuti na nešto što je vrlo snažno došlo do izražaja u završnoj riječi javne optužbe. Zbog posvemašnje oskudice bilo kakvih dokaza kojima bi bili dokazani činjenični navodi optužbe, a pogotovo zbog nedostatka bilo kakvih zakonitih i vjerodostojnih dokaza, u završnoj riječi optužbe umjesto pozivanja na dokaze pozivalo se na vrlo neobične načine zaključivanja i izvođenja zaključaka iz dokaza iz kojih se takvi zaključci, barem poštujući pravila logike, uopće ne mogu izvesti.

Nadalje, optužba Vas je pozvala da provedene dokaze ocijenite na vrlo poseban način.

Pozvala Vas je da kao istinite i vjerodostojne prihvatite one iskaze koje su dali svjedoci kriminalne prošlosti i sadašnjosti, osuđeni zbog različitih kaznenih djela na višegodišnje zatvorske kazne, svjedoci nečasno otpušteni iz HV-e i njima slični.

Tako na primjer optužba smatra da sud mora vjerovati svjedoku Apariu, koji je višestruko osuđivani počinitelj najtežih kaznenih djela (između ostalog osuđen na 11 godina zatvora zbog okrutnog ubojstva supruge u koju je ispraznio čitav nabojnik "Uzia" kojega je ilegalno posjedovao). Možda nije na odmet spomenuti da je od dosuđenih mu 11 godina izdržao samo 5, da bi u vrijeme provedeno na slobodi počinio dva nova kaznena djela i bio ponovo suđen.

Treba svakako vjerovati i svjedoku Bognaru koji smatra da je grafit "Svi oficiri JNA su ratni zločinci", a koji se pojavio na zidu jedne kuće u Vukovarskoj ulici u Osijeku u doba kada je od sumanute topničke vatre kojom su upravljali upravio ti oficiri svakodnevno u gradu ginulo između 10 i 20 civila, bio izraz šovinizma i ustaštva.

I svjedok Vjenceslav Bill je po stajalištu optužbe vjerodostojan izvor saznanja, iako je taj si-

romah od rane mladosti bolovao od teških duševnih poremećaja uzrokovanih tumorom na mozgu, čemu je prije nekih godinu, dvije i podlegao.

Optužba Vas je također pozvala da svakako prihvatite kao zakonite i vjerodostojne nezakonite i nevjerodostojne dokaze.

To se poglavito odnosi na dva takva dokaza. Jedan je iskaz tzv. krunskog svjedoka Krunoslava Fehira, kojim se ja ne ću baviti, jer će o tomu govoriti moji cijenjeni kolege, a drugi je navodni iskaz G.G. Magdić napisan u osječkoj policiji, o kojem ću nešto više reći kasnije.

Nasuprot tomu optužba vas je pozvala da nikako ne povjerujete onim osobama koje su ovu državu postavile na noge, koje su sačuvalje njenu neovisnost i osiguralje njeno međunarodno priznanje, jer su to osobe kojima se po stajalištu optužbe nikako ne smije vjerovati.

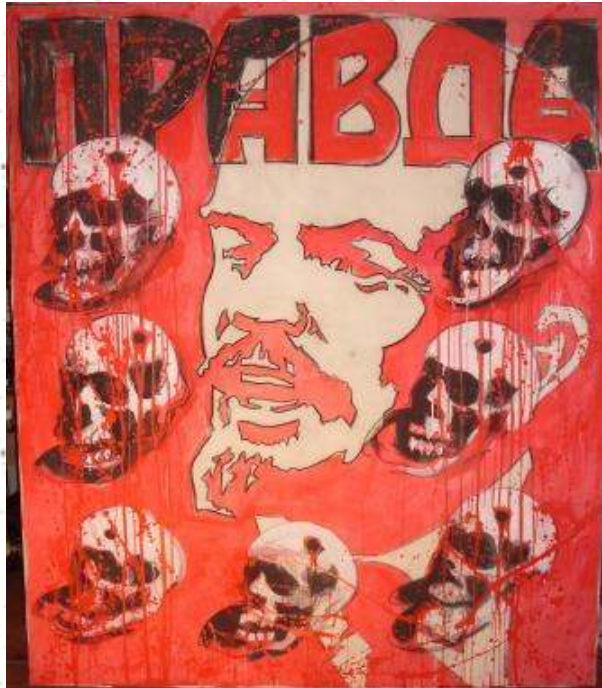
Tako na primjer nikako ne biste smjeli vjerovati svjedoku Lovrinčeviću - predsjedniku Izvršnog vijeća Općine Osijek u najkritičnijem razdoblju rata, čovjeku bez najsitnije mrlje u cjelokupnom životu i karijeri.

Ne biste smjeli vjerovati ni potpredsjedniku Sabora RH Vladimiru Šeksu, koji je u vrijeme navedeno u optužnici bio predsjednikom Regionalnog kriznog stožera za Slavoniju i Baranju i time najvažnija i najodgovornija osoba na tom području i u to vrijeme.

Nikako ne bi smjeli vjerovati ni dr. prof. Milanu Ramljaku potpredsjedniku Vlade RH upravo u vrijeme rata i u vrijeme događaja opisanih u optužnici, koji je najveći dio tog vremena boravio baš u Osijeku.

Naravno da ne trebate vjerovati ni Nikoli Jamanu pukovniku HV, jednom od najhrabrijih i naj-

časnijih hrvatskih branitelja, a isto tako ni brojnim drugim časnicima HV i časnim hrvatskim braniteljima, koji su se pred ovim sudom pojavili kao svjedoci. Njihov zajednički grijeh je u tomu što nisu potvrdili konstrukcije optužbe, već su ih naprotiv opovrgnuli.

Raščlambu činjeničnih navoda optužbe podijeliti ću na dva ključna pitanja.

Prvo - koliko su uopće logične, pa prema tomu i vjerodostojne temeljne tvrdnje optužbe.

Drugo - je li optužba za svoje tvrdnje podastrla ovom sudu zakonite, uvjerljive i vjerodostojne dokaze.

Optužnica podignuta u tzv. slučaju "selotejp" bila je utemeljena na, mogu to mirno i odgovorno reći, krivotvorenom zapisniku o preslu-

šanju G.G. Magdić u osječkoj policijskoj upravi. O načinu pribavljanja tog "dokaza" reći ću ono što je bitno nešto kasnije. Za sada je bitno samo to da je utemeljena na tom zapisniku optužnica navela da je III-opt. G.G. Magdić bila u kritično vrijeme tajnica Branimira Glavaša. Sasvim je jasno zašto je takva konstrukcija bila optužnici potrebna. Branimir Glavaš i G.G. Magdić ne pripadaju zajedno ni generacijski, nisu se kretali u istim društvenim krugovima, nisu se praktički ni poznavali u vrijeme rata i nisu imali baš ništa zajedničko. Pošto je bilo odlučeno da će G.G. Magdić biti uporabljena i prikazana kao posrednik koji je odigrao ključnu ulogu u prenošenju i izvršavanju navodnih Glavaševih zapovjedi, bilo je nužno dovesti ju u blisku, po mogućnosti subordinirajuću vezu s Branimirom Glavašem. Tako je III-optužena G.G. Magdić, koja nikada nije bila djelatnicom SNO-a, u optužnici promovirana u Glavaševu tajnicu. Nakon što je III-optuženoj tako retroaktivno dodijeljena odgovarajuća uloga moglo se prijeći na drugi dio konstrukcije

prema kojem III-optužena kao tajnica, dakle osoba od povjerenja i po prirodi stvari bliska suradnica, spremno prenosi trećima - ovdje preostalim optuženicima navodne zapovjedi za likvidaciju pojedinih građana Osijeka. To je jednostavno smišljeno u policiji kako bi se u predmet jednostavno «umočio» i teško iskompromitirao nužno I-optuženi Branimir Glavaš.

Tijekom rasprave pred ovim sudom Branimir Glavaš u svojoj obrani ističe da III-optužena nije nikada bila njegova tajnica i da nije nikada bila ni zaposlenik u SNO-u.

I III-optužena iznoseći svoju obranu odlučno poriče da bi bila tajnica Branimira Glavaša.

Obrana Branimira Glavaša podastire sudu pisane dokaze koji jasno potvrđuju da III-opt. nije bila ni zaposlenik SNO-a, a pogotovo da nije bila tajnica Branimira Glavaša. Odjednom postaje jasno da je uloga III-optužene koncipirana u krivotvorenom policijskom zapisniku neodrživa i da ne će proći kao Glavaševa tajnica. Nakon toga mijenja se optužnica koristeći potrebu ujedinjenja dvaju optužnica. U ujedinjenoj i istovremeno znatno izmijenjenoj optužnici III-optužena G.G. Magdić nije više Glavaševa tajnica. Iako u dotadašnjem ukupnom tijeku postupka, računajući i izvide i istragu i glavnu raspravu nitko, ali baš nitko nije iznio nikakvu tvrdnju o utemeljenju i o postojanju neke tajne grupe u okviru samostalne uskočke satnije, nitko nije ni spomenuo Branimira Glavaša ni II-optuženog Ivicu Krnjaka u bilo kakvoj ulozi u svezi s navodnom tajnom grupom, tajnom grupom, odjednom su svi oni u izmijenjenoj optužnici dobili posve nove uloge. Takav razvoj događaja i takva izmjena optužnice pokazuje da se izvorna optužnica nije temeljila na činjenicama potvrđenim vjerodostojnim dokazima, već je bila utemeljena na konstrukcijama iz spomenutog policijskog zapisnika. Kada se vidjelo da se takva konstrukcija, čak i u ovakvom postupku nikako ne će moći održati, zamijenjena je novom. Ova nova se pogotovo ne temelji na činjenicama potvrđenim dokazima, već se temelji samo na manje konkretnim i danas posve neprovjerljivim tvrdnjama izazivajući optuženike da upru sve snage kako bi dokazali svoju nevinost.

Optužnica tvrdi da je Branimir Glavaš izdavao zapovjedi II-optuženom Ivici Krnjaku i III-opt. G.G. Magdić da zatvaraju, zlostavljaju i usmrćuju civilne osobe poglavito srpske narodnosti, a sve to u svrhu zastrašivanja i odmazde prema civilnim stanovnicima Osijeka.

Koliko je takva tvrdnja bez ikakve logike i bez ikakvog smisla nije teško uočiti.

Prvo se postavlja pitanje zašto bi Branimir Glavaš postupao u svrhu zastrašivanja i odmazde prema civilnim stanovnicima Osijeka. Ljudi koji su živjeli u ljetu i jesen 1991.g. u Osijeku bili su dovoljno zastrašeni od svakodnevnih pogibija, ranjavanja, rušenja i paljenja uzrokovanog barbarskim topničkim i raketnim napadima na grad. Većeg zastrašivanja nije trebalo. Govoriti o odmazdi prema stanovnicima grada kojega Branimir Glavaš brani od prvoga dana agresije zajedno sa onim najhrabrijim braniteljima i onim najhrabrijim stanovnicima koji su još ostali u gradu, pravi je paradoks. A govoriti o poglavito srpskim civilima posve je nedopustivo.

U ljetu i jesen 1991.g., među građanima koji nisu pobjegli iz svoga grada bili su i brojni građani srpske narodnosti. Među njima su bili državni službenici u tijelima državne uprave, u carini, u policiji itd. Bili su građani srpske narodnosti u civilnoj zaštiti, u vatrogasnim postrojbama, brojni liječnici i medicinske sestre obavljali su svoju dužnost u najtežim i po život opasnim uvjetima, pojedini građani srpske narodnosti djelovali su u različitim političkim strankama. U svim sudovima od prekršajnog do okružnog obavljali su i dalje svoje dužnosti suci i sudski službenici srpske narodnosti, a isto tako i u državnim odvjetništvima - tadašnjim javnim tužiteljstvima. Odvjetnici srpske narodnosti radili su svoj posao kao i svi drugi građani pod nemogućim uvjetima. Pravoslavni svećenici su obavljali svoje svećeničke dužnosti i zanimljivo - nisu bili ugroženi, nisu bili likvidirani, niti su pobjegli. Zato tvrdnja optužnice da je Branimir Glavaš, a on je tu zapravo simbol obrane Osijeka i Hrvatske izdavao zapovjedi da se ubijaju građani srpske narodnosti nanosi tešku nepravdu samom optuže-

niku, ali i tešku moralnu štetu Domovinskom ratu i Republici Hrvatskoj.

Optužba se naravno nije potrudila pružiti nikakvo objašnjenje po kakvim mjerilima, po kakvoj logici, ili po kakvom ključu je to Branimir Glavaš izdavao zapovjedi za pojedina ubojstva. Tko su žrtve tih ubojstava? Jesu li to neke osobe od posebne važnosti? Jesu li to osobe s kojima je Branimir Glavaš imao neke svoje osobne račune? Jesu li to osobe koje su se bavile nekom subverzivnom djelatnošću? Je li Branimir Glavaš uopće poznao bilo koju od tih osoba? Želi li to možda optužba ustvrditi da je Branimir Glavaš provodio neku državnu politiku? Odgovore ni na jedno od ovih logičnih pitanja optužba nije ni ponudila, a još manje stavila pod dokaz. Ono što smo u završnoj riječi optužbe čuli o tome, svojom oskudnošću, svojom neuvjerljivošću i svojom nelogičnošću govori dovoljno samo o sebi.

Tako je optužba opet ustupila mjesto optuženicima, a poglavito Branimiru Glavašu da on dokazuje kako pojma nema tko su žrtve ubojstava, jer prije no što je za ubojstva saznao iz treće ruke nije za te osobe nikada ni čuo. Ostalo mu je da dokazuje kako to očigledno nisu osobe koje su obavljale bilo kakve važne poslove. Trebao je dokazivati kako s tim osobama nije nikada stupio u kontakt, pa s njima nema ni bilo kakvih nerasčičišćenih računa jer ni jednu od tih osoba ni ne pozna. Zato nije mogao ni pretpostaviti ni za jednu od tih osoba da se bavi bilo kakvom nedopuštenom djelatnošću, a smatram da nije trebalo dokazivati kako ubijanje hrvatskih državljana srpske narodnosti nikada nije bilo sastavnicom državne politike Republike Hrvatske. Tako je bitno pitanje svakog kaznenog postupka što je bilo motivom za počinjenje kaznenih djela za koja se optuženici terete, ostalo bez odgovora, pa i bez naznake odgovora.

Konačno, potrebno je na kraju ove rasprave raščlaniti i dokaze koje je optužba predložila i koji su pred ovim sudom izvedeni. Potrebno je vidjeti i reći je li optužba za svoje tvrdnje uopće pružila sudu dokaze i kakve su kakvoće oni dokazi koji su izvedeni.

Počnimo od prve temeljne tvrdnje optužnice prema kojoj je Branimir Glavaš naredio II-opt. Krnjaku i III-opt. G.G. Magdić da u okviru SUS-a formiraju posebnu tajnu grupu sastavljenu od pouzdanih i provjerenih osoba. S obzirom da sve polazi od te tvrdnje po logici stvari trebalo bi da je optužba predložila doista vjerodostojne dokaze kojima to dokazuje.

Možemo svi mi listati ovaj ogromni spis u potrazi za takvim dokazom, ali ga ne ćemo naći.

Čak ni neobični tajni, ugroženi svjedok pod kodnim imenom "Drava", koji je inače u zapisnik o ispitivanju tajnog svjedoka uspio svoje ime i prezime navesti na točno 13 mjesta, nije unatoč svom trudu i nastojanju revnih ispitivača uspio reći ništa čime bi na bilo koji način bila potvrđena ova temeljna tvrdnja optužnice.

Optužba je najveće nade polagala u ono što piše u zapisniku o ispitivanju G.G. Magdić sastavljenom u policijskoj upravi u Osijeku 20. na 21. listopada 2006.g. Namjerno ne govorim o iskazu G.G. Magdić danom pred policijom, jer to prije svega nije njezin iskaz. Najbolji je dokaz da mu više ne vjeruje ni optužba, jer je ulogu G.G. Magdić kao tajnice Branimira Glavaša, koja je u spomenutom zapisniku razrađena do pojedinosti, jednostavno izbrisala iz ujedinjene optužnice uviđajući svu besmislenost te tvrdnje.

Osim toga, na ovom mjestu potrebno je reći još nešto o tom zapisniku. To je potrebno zbog dostojanstva hrvatske policije, hrvatskog državnog odvjetništva i hrvatskog sudstva, zbog hrvatske kao pravne države, ako već nije to danas, makar za bolje sutra.

Pri tomu želim naglasiti slijedeće: Nezakoniti dokaz koji sud prihvati unatoč njegove nezakonitosti, pa i kada takvu odluku potvrdi najviša sudska instanca u državi, n e p o s t a j e t i m e z a k o n i t i m d o k a z o m. Naprotiv, time njegova nezakonitost poprma alarmantne razmjere, jer upozorava na mogućnost prihvaćanja nezakonitih dokaza samo zato da bi se time pokrile potrebe neke optužnice, a to je pojava koja dovodi u pitanje zakonito postupanje cjelokupnog sudstva.

Zapisnik o ispitivanju *G.G. Magdić* sastavljen u osječkoj policiji u noći od 20. na 21. listopada 2006.g. ne smije biti prihvaćen kao dokaz u postupku. Postoji nekoliko činjenica koje taj zapisnik čine nezakonitim dokazom i prema tomu neuporabivim u kaznenom postupku civilizirane zemlje.

Ispitivanju *G.G. Magdić* u policiji bio je nazočan odvjetnik u ulozi branitelja, a koji po izričitoj odredbi čl. 63 st. 1 ZKP nije to ni mogao, ni smio biti, a to nije smio biti niti po odredbama Kodeksa odvjetničke etike. Već je time bilo povrijeđeno ustavom zajamčeno pravo tada osumnjičene *G.G. Magdić* na branitelja.

Pisanju zapisnika prišlo se 20. 10. u 17,25 sati - u času kada je nedostajalo samo tri sata do isteka maksimalnog roka zadržavanja osumnjičene u policiji. Naime, prema odredbi čl. 6 st. 2 ZKP svaka mjera ili radnja koja uključuje prisilno zadržavanje osumnjičenika smatra se uhićenjem. Kako je *G.G. Magdić* došla u policijsku postaju 18. listopada oko 20,30 sati, gdje joj je po suglasnom iskazivanju svjedoka - policijskih službenika bilo odmah rečeno da ne može otići dok ne bude dala iskaz, to se taj trenutak po zakonu smatra uhićenjem. Zato je njezino zadržavanje u policiji prije privođenja istražnom sucu moglo po dozvoli suca trajati najdulje do 20. 10. u 20,30 sati. Unatoč tomu pisanje zapisnika o njenom navodnom ispitivanju potrajalo je sve do 00,15 sati 21. 10. 2006.g. To znači da je zapisnik pisan u pretežitom dijelu nakon protoka maksimalnog roka zadržavanja od ukupno 48 sati, pa je i time taj zapisnik nezakonita isprava.

Unatoč tomu što zapisnika s iskazom *G.G. Magdić* nije bilo, tadašnji načelnik osječke PU dostavio je u popodnevnim satima 20. 10. 2006.g. Županijskom državnom odvjetništvu kaznenu prijavu protiv *Branimira Glavaša* i ostalih optuženika pozivajući se na nepostojeći zapisnik kao ključni dokaz. Očigledno je navedeni načelnik unaprijed znao što će pisati u budućem zapisniku o ispitivanju *G.G. Magdić* kada taj konačno poslije pedeset i nekoliko sati njenog maltretiranja bude potpisan. Inače se taj postupak u rječniku kaz-

nenog prava može naći pod nazivom - krivotvorenje službene isprave.

Stvar je očuvanja dostojanstva kaznenog postupka da se ne dopusti uopće baratanje takvim "dokazima", a pogotovo da se ne dopusti njihova uporaba.

Prema tomu ostaju svi oni iskazi koje je odmah nakon što se riješila nezakonitog branitelja osumnjičena dala pred istražnim sucem i pred ovim vijećem. U svim tim iskazima ona je potpuno porekla i osporila sve ono što piše u onom zapisniku proizvedenom na posve nedopušten način.

II-opt. *Krnjak* porekao je bilo kakvu vezu s *Branimirom Glavašem*. Iznio je logičnu i uvjerljivu tvrdnju da *Glavaš* nije nad njim imao nikakve ni zapovjedne, ni bilo kakve druge ingerencije. Ta njegova obrana, suglasna obrani *B. Glavaša* do kraja je potvrđena svjedočkim iskazom generala *Gorinšeka* i njegovom pisanom zapovjedi koja je priložena spisu i kao dokaz pročitana. General *Gorinšek* je potvrdio da je on zapovjedio osnivanje postrojbe koja se kasnije nazvala *SUS*, da je ta postrojba bila podređena isključivo njemu i da se bavila diverzantskom djelatnošću u neprijateljskoj pozadini. Upravo to je vidljivo i iz njegove pisane zapovjedi.

Nitko od ostalih optuženika nije ni spomenuo *Branimira Glavaša* u svojoj obrani, niti je bilo tko od njih i spomenuo da bi *B. Glavaš* naredio osnivanje neke tajne grupe koja bi bila njemu podređena i koja bi izvršavala neke njegove zapovjedi.

Od 80 svjedoka preslušanih tijekom istrage njih 63 nije ni jednom riječju spomenulo *Branimira Glavaša*. Od onih 17 koji su ga spomenuli o *B. Glavašu* njih petero je iznosilo samo pozitivne tvrdnje, takve koje su upravo suprotne onomu što se navodi u optužnici, dok njih dvanaestero nije iskazalo ništa što bi u bilo kojem smislu podupiralo bilo koju tvrdnju optužnice.

Nakon toga se postavlja pitanje - na čemu optužba temelji svoju bitnu tvrdnju da je *B. Glavaš* naredio *G.G. Magdić* i *I. Krnjaku* osnivanje posebne tajne grupe unutar *SUS*-a pod njegovim zapovjedništvom? Doista, optužba i za sitno djelo

krađe mora ponuditi barem jedan ozbiljan dokaz protiv optuženika, a kada je riječ o optužbi za ratni zločin takvi bi dokazi morali biti brojni, zakoniti i vjerodostojni, a toga u ovom postupku jednostavno nema.

Jednako tako stoje stvari i u odnosu na drugu tvrdnju optužnice - da je Branimir Glavaš tijekom mjeseca studenog i prosinca 91. g. zapovijedao G.G. Magdić i I. Krnjaku da neovlašteno lišavaju slobode, zatvaraju, zlostavljaju i usmrćuju civilne osobe.

Takvu tvrdnju optužbe ne potvrđuje čak ni spomenuti policijski zapisnik o ispitivanju G.G. Magdić. Čak ni u tom zapisniku ne stoji da bi B. Glavaš zapovjedio da se bilo koga usmrti. Prema tom zapisniku G.G. Magdić je navodno izjavila da ni u pisanim porukama, odnosno zapovijedima, ni prilikom usmenog izdavanja zapovjedi B. Glavaš nije nikada rekao što da se

radi s ljudima koje treba privesti i ispitati, nakon što ispitivanje završi, a pogotovo nikada nije ni rekao, ni napisao da se bilo koga usmrti. Dakle, čak niti taj, nezakoniti, nedopustivi dokaz ne sadrži potvrde onoga što se optužnicom stavlja na teret B. Glavašu. Ne treba ponovno naglašavati kako nitko, pa ni ugroženi svjedok "Drava", ali ni bilo koji drugi sličan svjedok nije potvrdio da bi B. Glavaš bilo kada, bilo komu, u bilo kojoj prilici izdao zapovijed da se bilo koga privodi ispituje, a pogotovo da se bilo koga ubije.

Bezbrojni svjedoci prodefilirali su pred policijskim djelatnicima koji nisu krili da im je jedini cilj Glavaša strpati u zatvor. Isti ti svjedoci dali

su svoje iskaze i pred dvojicom istražnih sudaca, a dobar dio njih je svoje iskaze dao i pred ovim vijećem. Može li itko u ovoj dvorani navesti makar jednog jedinog koji bi potvrdio da je B. Glavaš izdavao zapovjedi pisane ili usmene G.G. Magdić ili I. Krnjaku da nekoga privedu i ubiju ?

Tako postaje posve nepotrebno da se obrana dalje bavi pitanjem ubojstava pojedinih osoba

Dean Golubić

navedenih u optužnici, jer ako nema dokaza da bi B. Glavaš na bilo koji način sudjelovao u osnivanju neke tajne grupe koja bi bila njemu podčinjena, ako nema nikakvih dokaza da je B. Glavaš ikada ikome izdao bilo kakvu zapovijed da bilo koju osobu privede i ispita, a kamo li da neku osobu ubije, onda bi bilo doista smiješno baviti se činjenicom da takvo njegovo sudjelovanje u bilo kojem pojedinačnom ubojstvu nije dokazano niti jednim jedinim, pa čak ni nezakonitim dokazom.

Možda bi bilo dobro, samo radi ilustracije posvemašnje neorijentiranosti optužbe, kao primjer navesti pokušaj ubojstva Radoslava Ratkovića. On je kao svjedok - oštećenik bio ispitivan u više navrata pred istražnim sucima u Hrvatskoj i u Srbiji, a i pred raspravnim sudom u Osijeku u predmetu opt. Freda Marguša. Tijekom istrage u tom predmetu on je kao jednog od počinitelja kaznenog djela učinjenog na njegovu štetu prepoznao na policijskoj fotografiji F. Marguša. Prije toga ga je opisao kao čovjeka višeg od njega (koji ima 178 cm) mršavog i nešto pognutog držanja. Opisao je i osobu koja je pucala u njega kao oniskog, snažne tjelesne građe i kovrčave tamne kose. Ne moram po-

seбно naglašavati da taj opis ne odgovara nikom od ovdje optuženih. Opisao ga je taj oniski s kovrčavom kosom držao svojom desnom rukom ispod njegove lijeve ruke i pucao mu iz nekog pištolja malog kalibra u lijevu stranu lica.

Sve to nije smetalo optužbu da u predmetu protiv F. Marguša izmijeni optužnicu u podmakloj fazi glavne rasprave, izostavi iz optužnice kaznena djela na štetu Ratkovića i Kutlića i stavi ih na teret Branimiru Glavašu i ostalim optuženicima u ovom postupku!

Isto tako brojni iskazi Radoslava Ratkovića nisu uopće smetali optužbi da u ovoj optužnici opiše kazneno djelo počinjeno na njegovu štetu bitno drukčije, pa u Ratkovića više ne puca oniski crnomanjasti čovjek tamne kovrčave kose, koji ga je vodio do ruba obale Drave i ne puca iz malokalibarskog pištolja, nego to čini naknadno pridošli Zdravko Dragić i to iz automatske puške MG. Ne smeta ništa što je Ratković iskazao da nitko od osoba koje su ga vodile do Drave nije kod sebe imao nikakvo dugo oružje.

Očigledno je da optužba stvara posve proizvoljne konstrukcije, koje imaju jedini cilj obuhvatiti što više optuženika na što izravniji način. To što takve konstrukcije nemaju ni najmanjeg temelja u provedenim dokazima, već su čak i izravno suprotne tim dokazima, optužbu očigledno uopće na zabrinjava.

To je zapravo sve što o tom dijelu optužnice treba reći.

Na kraju želim istaknuti da je ovaj kazneni postupak, pored svih onih posljedica koje je prouzročio optuženicima, pored sve ogromne političke štete koju je nanio hrvatskoj državi, pored teške moralne štete nanešene slavnom Domovinskom ratu i hrvatskim braniteljima herojima toga rata, ipak iznio na vidjelo istinu o tomu kako se hrabro i časno branila Hrvatska u Osijeku i istočnoj Slavoniji. Iznio je, unatoč svim nastojanjima onih koji nam neprekidno spominju našu navodnu mračnu prošlost i žele nas uvjeriti u zločinačku prirodu hrvatskog naroda, istinu da je to

neizrecivo hrabar narod koji svoju zemlju i svoju slobodu ne daje ni pod cijenu najtežeg stradanja. Ta istina čula se iz usta nekolicine onih svjedoka koji su o svemu tomu i imali što reći. Bio je tu ratni zapovjednik general Gorinšek, bili su tu neki istaknuti časnici HV iz toga doba, a najvažnije je bilo čuti svjedočenje dvojice najkompetentnijih svjedoka toga vremena. Vladimir Šeks i Milan Ramljak, obojica državni dužnosnici na najvišim položajima u doba kada je bilo najteže i obojica nazočni upravo u to doba u Osijeku - prozvanom "gradom slučajem" na sramotu svih onih koji su se drznuli tako ga prozvati.

Iz njihovih usta čuli ste istinu o mjestu, ulozili zaslugama Branimira Glavaša, čuli ste istinu o tomu da se ni on, a ni njegovi suborci nisu u Osijeku bavili ratnim zločinima, već časnom obranom grada i domovine. Saznali ste Vi, ali i svi drugi koji su to uopće htjeli čuti, da je u Osijeku bilo u vrijeme rata ubojstva, ali nije bilo ratnih zločina.

Pod zaštitom potpunog mraka u gradu, u uvjetima teške provedbe nadzora nad bezbrojnim naoružanim osobama, u uvjetima snažnog djelovanja ostataka jugoslavenskog KOS-a, u uvjetima svakodnevnih pogibija desetaka građana postojali su pojedinci koji su činili i teška kaznena djela, ali je nedopustivo ta kaznena djela petnaest godina kasnije proglasiti ratnim zločinima i pripisati ih onima koji ih nisu počinili.

Posve sam siguran da moj konačni prijedlog da ovaj sud oslobodi od optužbe Branimira Glavaša ima čvrsto uporište u provedenom postupku u onim činjenicama koje su utvrđene i u posvemašnjem neuspjehu optužbe da dokaže bilo koju od svojih tvrdnji. Predlažem da oslobađajuća presuda bude utemeljena prije svega na odredbi čl. 354 toč. 1 ZKP, jer ono za što je B. Glavaš optužen nije kazneno djelo iz čl. 120 OKZRH, a zatim i na odredbi čl. 354 toč. 3 ZKP, jer sve kada bi se radilo o bilo kakvom kaznenom djelu jednostavno ne postoji ni jedan jedini dokaz da bi ga Branimir Glavaš počinio.

Hrvatska Hrvatom!

August Harambašić

Prenimo se, braćo mila,
Hrvatska nas vila zove,
Predivno je udesila
Skladne gusle javorove,
Pa nam uz njih pjesmu poje
Snagom dosad nepoznatom:
Neka bude svakom svoje,
Hrvatska Hrvatom!

Trista ljeta već je dosta,
Što smo krv za druge lili,
te nam jedva duša osta,
Prem smo nekoč divi bili;
Složimo se sin sa sinkom,
Rod sa rodom, brat sa bratom,
Složimo se pod lozinkom:
Hrvatska Hrvatom!

Sjetimo se, što je bila
Hrvatska nam draga mati,
Pa nastojmo iz svih sila,
Da se stara moć joj vrati;
Već s Balkana sviće zora
Svom ljepotom umiljatom,
Bit će opet, što bit mora:
Hrvatska Hrvatom!

Već smo svega tuđeg siti,
Ne tražimo, što je tuđe,
Al ne ćemo više biti
Tuđe sredstvo i oruđe;
A da vazda krvarimo
Za probitak tuđim svatom,
Već sad gromko uzkliknimo:
Hrvatska Hrvatom!

Ako li se vrazi maše,
Da se slavni rod nam smrvi,
Branit ćemo, što je naše,
Sve do zadnje kapi krvi!
Već nas ne će zastrašiti
Niti patnjom, niti zlatom,
Viek će nam ideal biti:
Hrvatska Hrvatom!

Nestat može kruglje zemne,
Sunašce se može maći,
Ali nas će uvijek spremne
Na braniku roda naći;
Dusi će nas pradjedova
Bodrit vjerom obilatom,
Ključici nam iz grobova:
Hrvatska Hrvatom!

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

e-mail: hrvatska.uljudba@gmail.com

Hrvoje Mirković i Branimir Čilić

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.laudonovgaj.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković